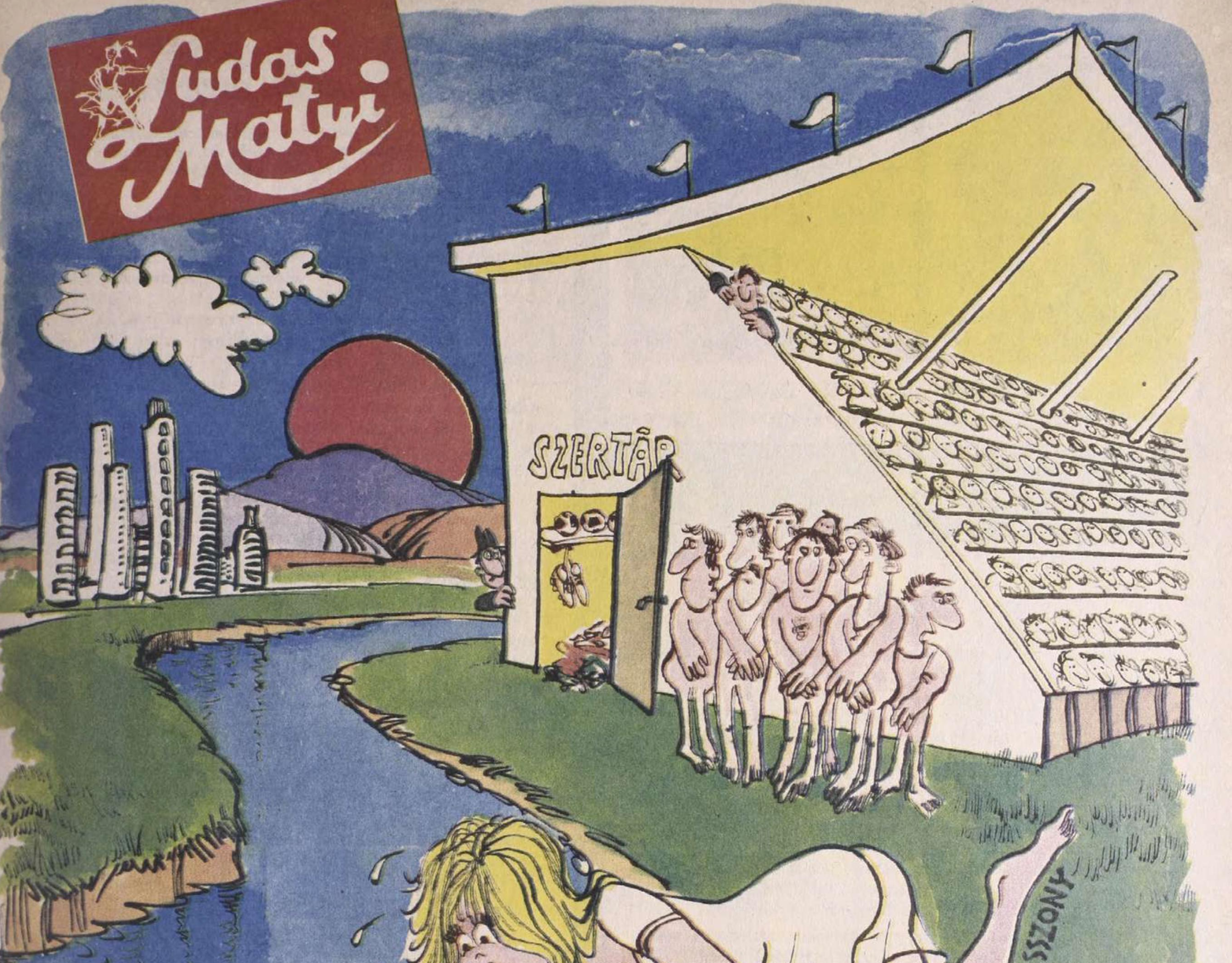
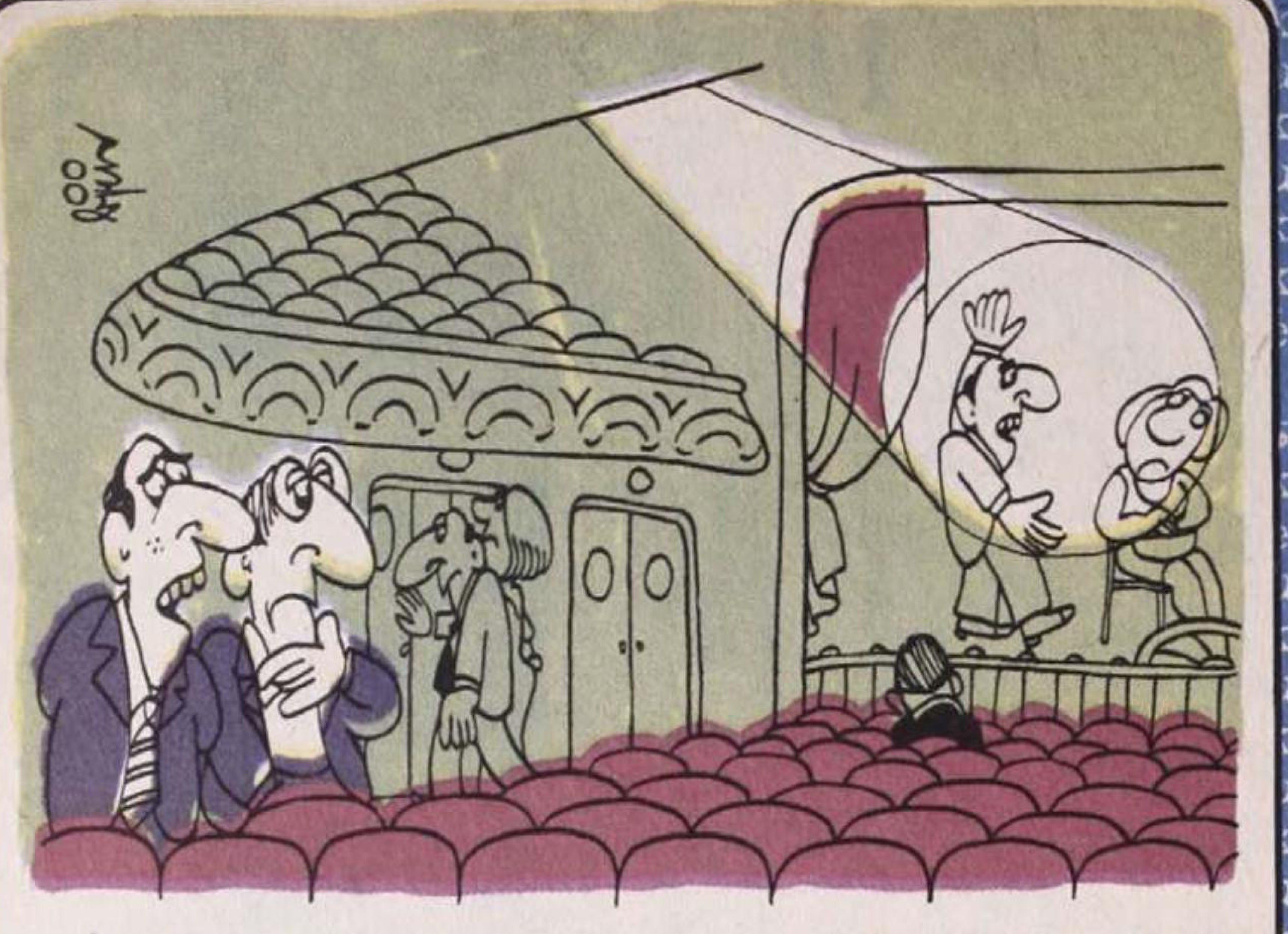
40. ÉVFOLYAM, 38. SZÁM | Ára: 3,– Ft | 1984. SZEPTEMBER 20.

Barát József rajza

NAGYMOSÁS

(LUDAS FÓRUM A SPORTÉLET TISZTASÁGÁRÓL A 8–9. OLDALON)

– Nem kell mindjárt bukásról beszélni, majd szép csendben leveszszük műsorról a darabot...

Őneősz

Baj van a családtervezéssel. Pontosabban az időzítés körül. Eléggé el nem ítélhető módon ősszel is születnek gyerekek, a Szűz, a Mérleg, a Skorpió és az Ovidon-hiány jegyében. De mért baj ez? Hát azért, mert Szűz kislány vagy Mérleg fiú nem indulhat egyszerre a többiekkel az óvodában.

Miért? Csak. Sajnálom, tárja szét két kezét az egyébként igen rokonszenves óvó néni: a szabály az szabály, csak hároméves korától lépheti át a gyermek az intézmény küszöbét, nem, korábban egyetlen nappal sem. Aki szeptember 20-án született, az szeptember 20-án, aki október 9-én, az akkor. Igaz, hogy olyantájt már rettentő nehéz beilleszkedni, ezzel szemben a későnjövő a csoport kialakult rendjét is megbolygatja. Vagyis minden rosszban van egy kis rossz.

Miről van szó? Addigra már összekovácsolódik a szeptember elején együtt startolt csapat, a boldog tavaszi, nyári születésűek, kiknek bölcs szülei akkor szerették egymást, amikor kellett. Az apróságok megbarátkoztak a jelükkel, egymással, kicserélték vírusaikat, a legszebb csúnya szavakat, tán már verset is tanulnak, énekelnek. És egyszercsak befut szegény őszi gyerek, kuka a szentem, épphogycsak bömböl, igaz, azt egész nap. Ráadásul nemcsak a sors veri őt, de az egész kiscsoport, ahelyett, hogy továbbra is verseket tanulna.

Az őszi gyerek egyébiránt kétszer járja a kiscsoportot, pazar kárpótlás, jövő ilyenkor ő is püfölheti az újabb őszi gyereket, aki majd esztendőre megint csak másnak adja vissza. Nem kizárt persze, hogy az őszi gyerek megkérdezi majd a jó édes apukáját, miért nem mehet ő most azonnal, a többiekkel egyszerre az óvodába. Papa meg széttárja a karját, ahogy az óvó nénitől látta. Csemete nem érti, mert ahhoz ugyan még fejletlen, hogy óvodába menjen, ám ahhoz már elég érett, hogy véleményt nyilvánítson. Majhaság – selypíti, majd gyakorolja a mozdulatot, amit az imént látott. Ez egyébként igen üdvös, az életben később bőven lesz alkalma a karjait széttárni.

Aztán egy verőfényes szeptemberi délelőttön bekukucskál majd az óvoda kerítésén. A kertben gyerekek: alma, fenyőfa, csiga-biga, csésze. Jelek a ruhákon, az újmódi személyazonosság. „Szamáj nincs?" – kérdi. „Van, kisfiam" – mormolja az atya, és eltűnődik: ne küldje ezt a gyereket mindjárt egyetemre?

Münz András

Mit mondott az öreg huszár?

Volt egy nagyon kedves ismerősöm, akit hajdani huszárhistóriái, lovas-történetei után mindenki csak Öreg Huszárként emlegetett. Ízes mondásai szállóigékké váltak társaságunkban. Egy példa:

Vendégek voltak a háznál, Öreg Huszár egy darabig együtt szórakozott velük, majd elálmosodván, odaszólt a lányának: főzzél nekem egy feketét, megiszom, s elteszem magamat holnapra. Valaki jóindulatúan figyelmeztette: lefekvés előtt nem jó kávét inni, mert az serkentőleg hat a vérkeringésre és zavarja a szervezetet a nyugodt pihenésben. Az Öreg Huszár erre csak legyintett: Á, nem iszom én azt olyan tudományosan!

Hallom a rádióban, hogy késve készülnek el a lakóházak. Közben a lakásárak megállíthatatlanul nőnek. A lakónak mindig napi áron kell fizetni. Tehát minél később költözhet be, annál drágább árat ad a lakásért. Magunk mulasztását másokkal megfizettetni – ez aztán szemérmetlenség!

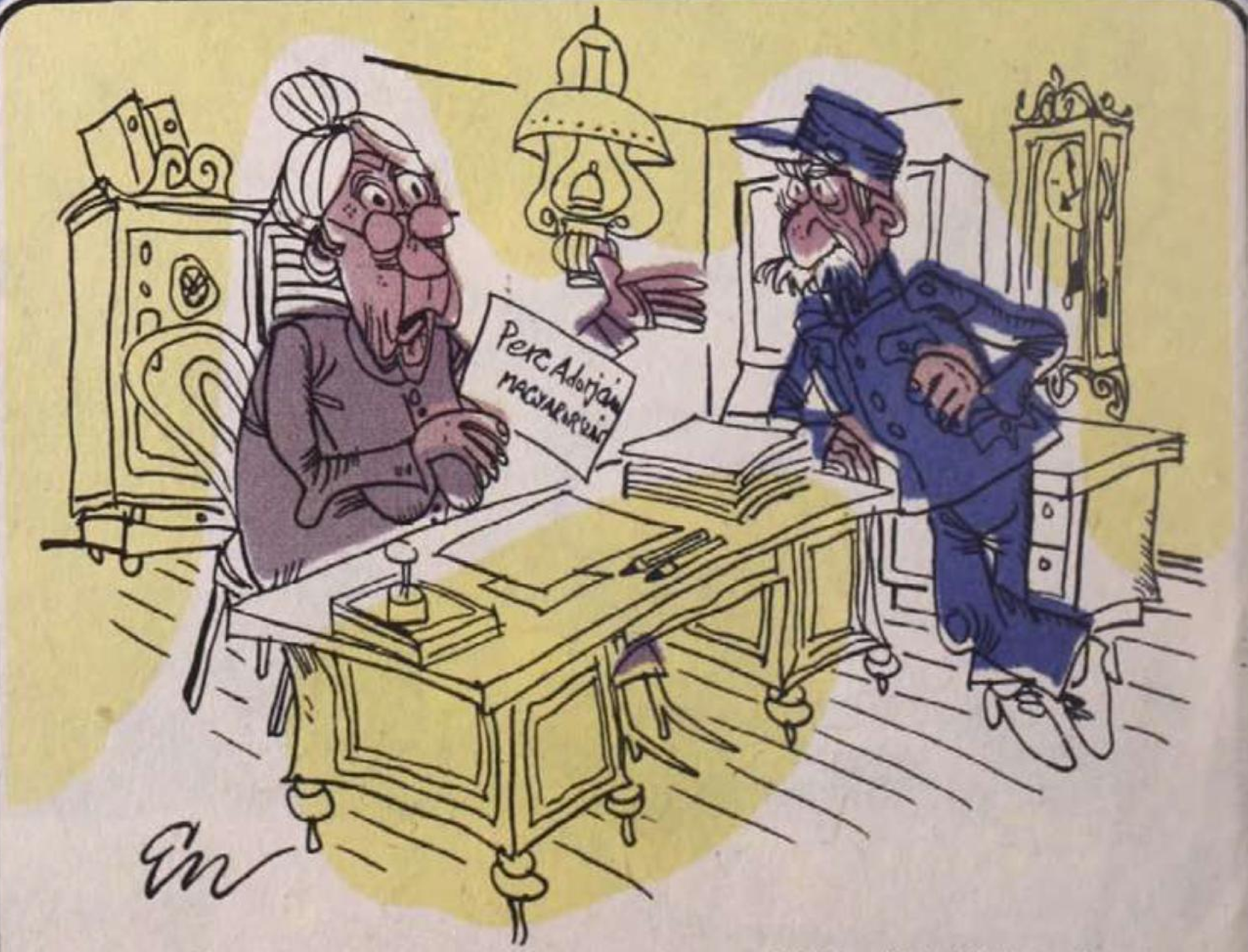
A zöldség-gyümölcs piac idei ártobzódásai dühítették az embereket. A hatóságok, ahonnan intézkedéseket vártak, tehetetlenül széttárták a karjukat. Aztán kínkeservesen, késve – de talán még nem túl későn – megszületett a rendszabály a piaci láncкereskedelem megfékezésére. Egyik napilapunk riportere nyomába szegődött az új rendeletnek, firtatni kezdte: hogyan fogadják, miként hajtják végre? Egyik nagy városunk tanácsának illetékes osztályán a megkérdezett nem is hallott róla. Egy pesti piacfelügyelő nemcsak a rendeletről nem hallott, de még arról sem, hogy lánckereskedelem volna... Hát nem szemérmetlenség, tessék mondani?!

Ülök a moziban, kerek két órán át, nézem a múlt század végén játszódó új magyar filmet. Végtelenül fárasztó, terjengős, nyúlós. Már az is elég baj, hogy egy film unalmas, de ha amellett még hosszú is, az már szemérmetlenség.

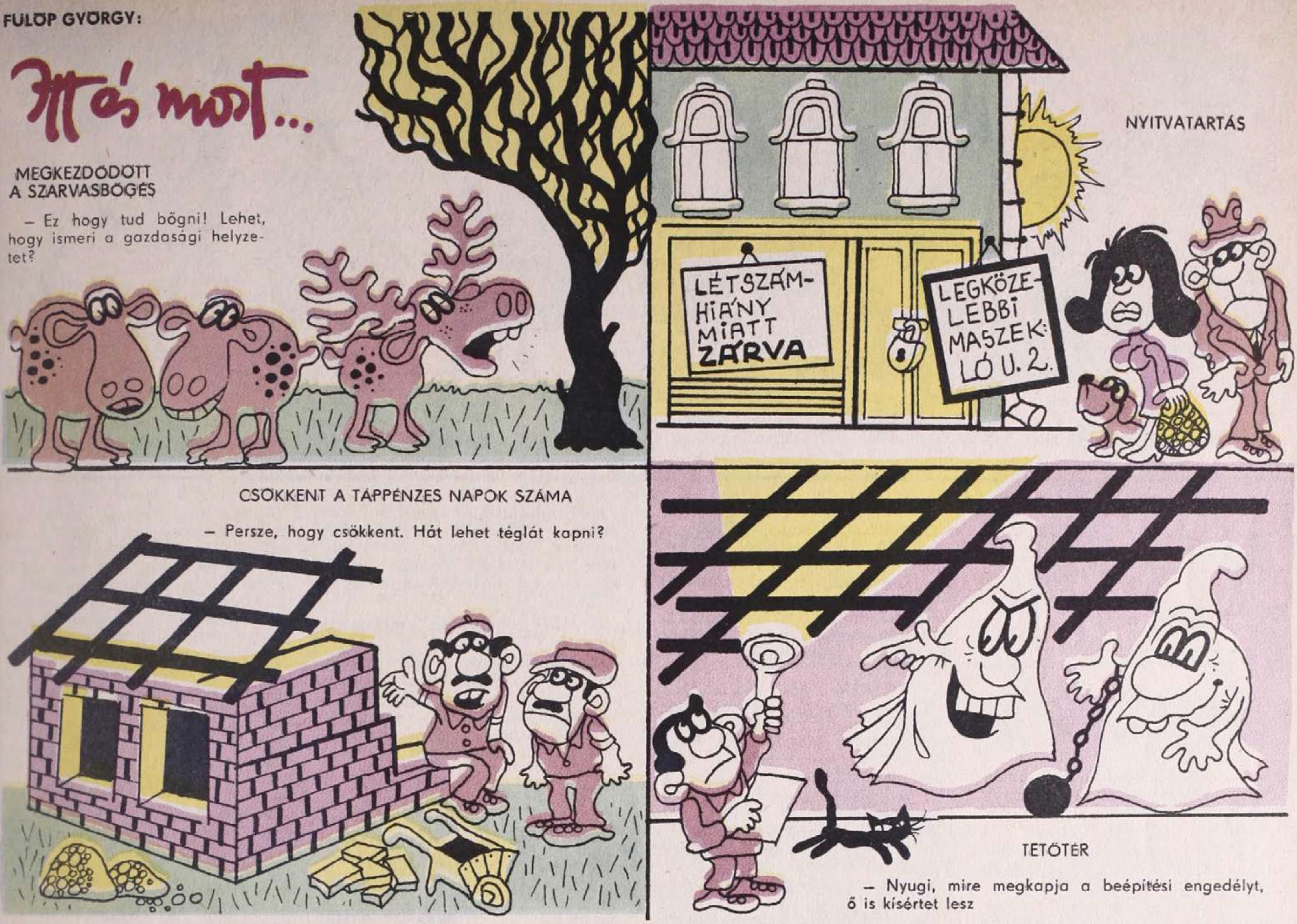
Eltűnődöm: ilyen sokértelmű ez a szó, vagy csak én nem használom pontosan? Talán utána kellene nézni az Értelmező Szótárban.

De csak legyintek: á, nem írom én ezt olyan tudományosan...

Radványi Barna

– János bácsi, ezt a táviratot még az elődömtől örököltem!

Újra a pontokért...

A férfi középmagas volt és újságíró, s bár barna színű kalapot viselt, viszonylag magabiztosan állta az Egyesült Alvó és Ébresztő Művek portásának vizslató tekintetét.

Amikor végre nagy nehezen bejutott az igazgató irodájába, nem kis meglepetéssel tapasztalta, hogy fiatal, napbarnított és a körülményekhez képen sportos kinézetű ember nézett rá az íróasztal mögül.

— Közbiztonság Szilárd — mutatkozott be az igazgató és a kezét nyújtotta. Szorítása félelmetesebb volt, mint az inflációé, bár ez utóbbiról jó tudni, hogy elsősorban a nyugati világban érezteti igazán a hatását.

— Vége a nyárnak, kezdődik a munka — kezdte az újságíró, aki középmagas volt, de nem ezért választotta ezt a pályát. — Úgy hírlik, a hagyományoktól sem mentes, ám tavaly a mezőny második felében végzett Egyesült Alvó és Ébresztő Műveknél az idei szezonban egymást érik a változások.

Közbiztonság Szilárd erősen koncentrált, s rövidesen sikerült is megértenie a kérdést.

— Nézze csak — kezdte a választ. — Én magam a sportélet területéről kerültem az életnek eme fontos nyomvonalára, így meg kell értenie, hogy mint egykori sprinternek, minden percem drága. Ennél csak egy drágább van számomra: a mi kis csapatunk, ez a kollektíva. Állok rendelkezésére.

— Ismeretes, hogy mostanában vásároltak egy automata önáltató berendezést, s ehhez szerették volna átigazolni a Szájzár és Agylakat Vállalat huszonkét dolgozóját. Hogy áll most ez az ügy?

Az igazgató homlokán ráncok jelentek meg, de azután elmúltak.

— Ez az ügy, kérem, rosszul áll. Terveink, anyagi okok miatt füstbe mentek.

— És az idegenlégiósok?

Közbiztonság Szilárd akkorát sóhajtott, hogy az két alföldi megyének is becsületére vált volna.

— Kovács szakit szerettük volna hazahívni a Krupp Művektől, de nem lehetett — tárta szét karjait a gyári vezető. — Időközben ugyanis odakint megválasztották szakszervezeti bizalminak. Málnavadász Gézát ugyan elengedte a Grundig cég, ám ő egy nagyobb tányér levesért a japán Toshiba színeibe igazolt. Még sorolhatnám, mennyire balszerencsések voltunk, ráadásul a szabályok sem könnyítették meg átigazolásainkat.

— A legjobbak tehát egyelőre nem jöttek az Egyesült Alvó és Ébresztő Művekhez. S mi a helyzet Matuzsálem bácsival, az egyik legrégibb önáltatóval?

— Erről talán még korai lenne nyilatkozni — túrt bele fiatalosan gyér hajába az igazgató. — Egyelőre csupán annyi bizonyos, hogy az öreg vagy visszajön, vagy nem. Van egy harmadik eset is, de erről majd máskor.

Az újságíró izgalmában egészen kiegyenesedett a kényelmes karosszékben, ám még ebben a pózban is legföljebb ha középmagas lehetett.

— Tehát? — szegezte Közbiztonság Szilárd mellének a kérdést. — Úgy értem: tehát?

— A fiatalok — merengett a messzi távolba az igazgató. — Rájuk építünk, ők valósítják meg a terveinket, bennük van minden reményünk. Feladatokat kapnak, felelősséget, lehetőségeket...

— Szóval ők gyártják majd a gyár híres termékét, az öt világrészen ismert önáltatót — jegyezte fel kis noteszába az újságíró.

Az igazgató időközben egészen máshol járt.

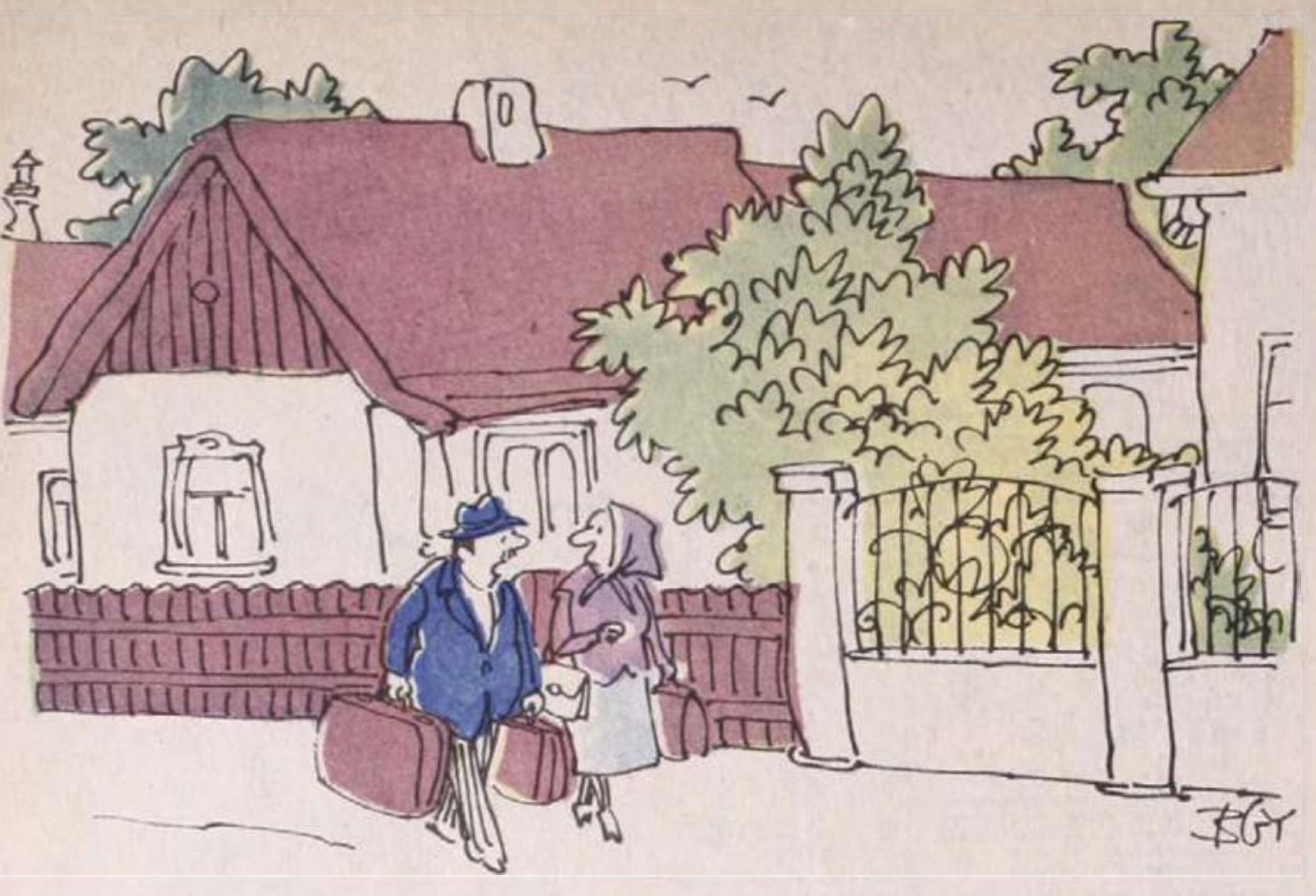
— Nem áltatjuk magunkat — mondta. — Nem rögtön várjuk az eredményeket. Csikócsapatunk van, többségük saját nevelés. Először az Egybesült Kétszersült ellen mutatkozunk be a jövő szombaton. Több tehetséges srác is szóhoz jut, főleg a középpályán és a hátvédsorban. Jöjjön el, nézze meg őket, nem bánja meg. Szinte biztos vagyok benne, hogy elhozza tőlük a két pontot...

— Miféle középpályáról, meg pontokról beszél? — kapta fel középmagasan hordott fejét az újságíró.

Közbiztonság Szilárd, vállalt tisztéhez méltó gyorsasággal érkezett vissza a valóságba.

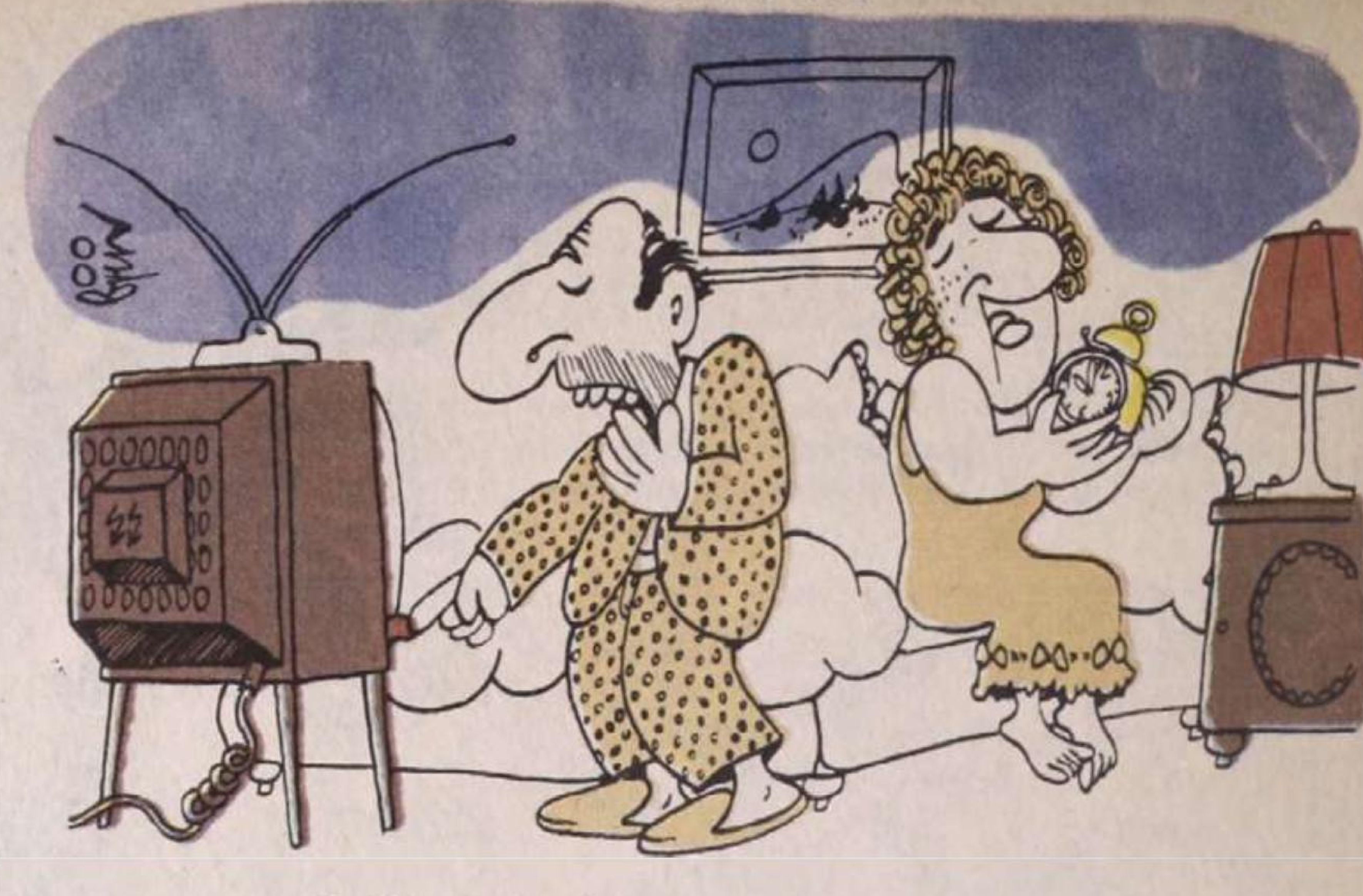
— Hát maga nem a sportlaptól jött? Azt hittem, az üzemi bajnokságról érdeklődik. Ha a vállalat termelési eredményei érdeklik, keresse meg Kis elvtársat. Most nevezték ki művezetőnek, mindenre tud válaszolni, ami magát érdekli. Most pedig, ne haragudjon, sajnos nincs több időm — mint egykori sprinternek, minden percem be van osztva...

Föld S. Péter

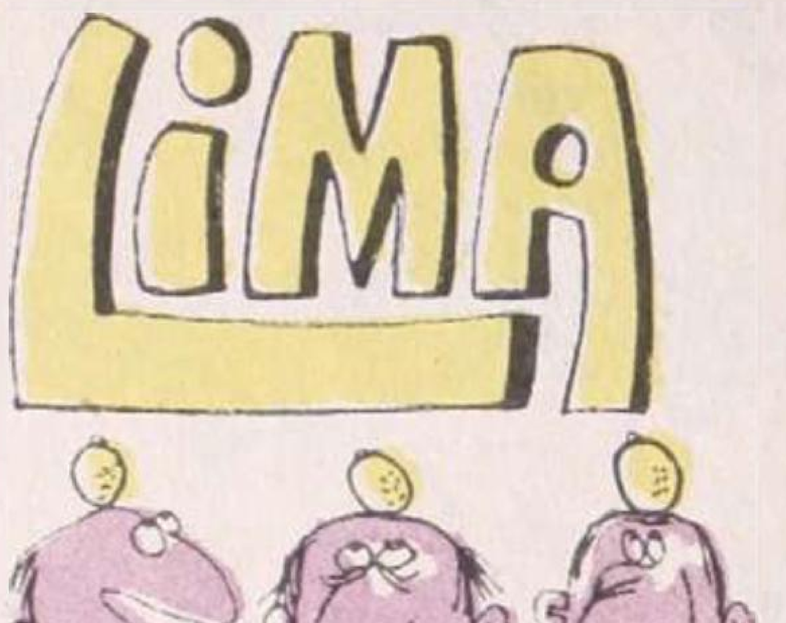

– A vasúti kedvezmény miatt ki fogsz birni télórát az őszi vásáron!

UNALMAS ESTE

– Ezekben a krimikben is egyre kevesebb a hulla!...

A Reklámfőtanács tagjai gondterhelt ábrázattal ülték körül az asztalt, pontosabban az asztal közepére helyezett izét.

— Szóval biztos, hogy ez a neve? — kérdezte Puzdrás, a jónevű reklámesztéta.

— Biztos — mondotta a külker képviselője. — Itt áll a fuvarlevélen: három hajórakomány lima.

— Hogy lehet ilyen hülye nevet adni egy gyümölcsnek? — morgott Spitzberger, az ideológiai szaktanácsadó.

— Nem tudom, ez az új gyümölcs éppen most érkezett Kubából — jelentette a külkeres.

— Kubából? Nem is olyan rossz név ez a lima. Kellemes, dallamos... — egészítette ki előző szakvéleményét Spitzberger.

— De hogy lehet ezt reklámozni? — aggódott egyikük. — A narancsnál savanyúbb, a citromnál édesebb, a mandarinnál randább. Nem láttatok valami jó lima-reklámot a nyugati magazinokban? Lekoppinthatnánk...

— Én láttam egyszer a Sternben, még a Karibi-válság előtt. Egy szelet lima volt az articsókával körített lazac szájában.

— Ezt mi is megcsinálhatnánk, mondjuk krumplival és tükörponttyal — javasolta Kákonyi, az ötletember.

— Ne kínlódjunk ilyen trükkökkel, maradjon a régi jó bevált módszer: szexis plakátokat kell csináltatnunk. Mondd csak, Puzdrás kartárs, hol érhető el az a nagymellű manöken?

— Kikérem magamnak ezt a személyeskedést! — pattant fel Puzdrás, a jónevű reklámesztéta.

— Egy jó szlogen kellene! — vetette fel az elnök.

— „Ízletes, finom gyümölcs a lima,
Bár még nem mindenki kedveli ma" — aktivizálódott Kákonyi, akit soronként fizettek.

— Azt kellene elhintenünk — így az elnök —, hogy a lima az valójában egy magyaros gyümölcs.

— Mondjuk azt, hogy bőlevű — javasolta az MTA delegátusa —, a magyarok úgyis mindent szeretnek, ami bő lére van eresztve.

— Meg mondjuk azt, hogy sok benne a C-vitamin — jött a következő ötlet — elvégre azt mi magyarok találtuk fel.

— Nem lehetne-é azt mondani — kezdte javaslatát a Nyelvi Lektorátus delegátusa —, hogy a limának vékony a héja?

— Príma ötlet — kontrázott Kákonyi — már meg is van az új szignál: „Vékony héja, de vékony héja van a sárga limának..." Ez legalább két sornak számít. Jegyzi valaki...?

A MÉM képviselője emelkedett szólásra:

— Álláspontunk szerint ilyen gyümölcs nincs is. Még a Bosnyák téri embereink sem tudnak róla. Azonkívül odabenn a minisztériumban napokig lapozgattuk a Brehm-t, de abban sem találtunk limát.

— Az az igazság — mondotta a külkeres —, hogy én hazavittem a gyerekeknek egy csomagtartónyit kóstolóba. Otthon a srácok felbontották, és megállapították, hogy nincs magja.

— Ha nincs magja, akkor hogyan szaporodik ez a lima? — értetlenkedett az akadémikus.

— Na ez egy pikáns ötlet, ezzel talán lehet kezdeni valamit — villanyozódott fel az ötletember.

De minden ötlet használhatatlannak bizonyult. A Reklámfőtanács tagjai bambán meredtek maguk elé, és bizalmatlanul méregették a limát. Már-már azon voltak, hogy telexeznek a kubai elvtársaknak, hogy legközelebb a lima helyett is rumot küldjenek, amikor belépett Pátrohai néni, az idős takarítónő, hogy egy kicsit kiszellőztessen.

— Hát ez meg mi az ördög csudája? — akadt meg a szeme a jövevény gyümölcsön.

— Egy új csemege, lima a neve, Pátrohai néni — mondotta az elnök, aki híres volt demokratikus megnyilvánulásairól. — Éppen azon gondolkodunk, hogyan lehetne reklámot csinálni neki.

— Hát ilyet én még soha nem láttam — álmélkodott a takarítónő.

— Nem is, Pátrohai néni, néhány napja érkezett az országba, tavaly még ilyet nem is láthatott a piacon. Most állapítottuk meg az árát is: kilója 25 forint.

— Na akkor talán megírhatnák az elvtársak, hogy ez az egyetlen gyümölcs, amelynek tavaly óta nem emelkedett az ára.

Trunkó Barnabás

– Kicsit bosszantom vele a lakótelepi szomszédokat, aztán túladok rajta.

MAGYAR KRIMI

– Nem tudom egyeztetni az órákat a főnökömmel, állandóan a pontos idő jelentkezik!

MAGYAROK KÜLFÖLDÖN

1

Nápolyban hajóra szálltunk — Nápolyt látni és lelépni, lehetőleg még aznap — és átmentünk Capriba. Már a kikötőben elénk jöttek a különféle szállodák vendéget vadászó autói, mikor lejöttünk a hídon minket is megrohant vagy negyven portás. Én méltósággal végigmérem őket — már kétszer is előfordult, hogy dánnak néztek, igaz Bukarestben — és kifogástalan olaszsággal, ha nem is római, de legalább olaszliszkai kiejtéssel megkérdezem az egyiktől:

— Quanto costa?

A portás szeme felragyog.

— Ungeresi!

Mert aki nem arra kíváncsi, hogy a szálló mennyire fekszik a tengertől, milyen égtáj felé néz, működik-e benne játékkaszinó, hanem kizárólag az érdekli, hogy mennyibe kerül, beszélhet akármilyen kiejtéssel, csak magyar lehet.

2

Egy barátom meséli:

— Anyósom vendége voltam Clevelandban feleségemmel. Három hetet töltöttünk nála. Hogy éreztem magam? Istenem, ott az a rengeteg beteg éhező gyerek Biafrában, ha azok nem szólnak...

Mindegy, eltelt valahogy, már az utolsó napokban anyósom elvitt minket egy ismerős magyar származású cipőkereskedőhöz. Vett a feleségemnek két pár csizmát, négy cipőt, vagy harminc különféle papucsot, én meg azt kaptam, amit Nagy Pál a kaszálásért. Pedig egy papucsot nekem is vehetett volna, már csak a jelkép kedvéért is.

De nekem tetszettek a cipők, némelyiket olcsónak is találtam, mondtam a segédnek, hogy kérek én is egy fekete meg egy barna félcipőt. Az anyósom nézett rám mint a véres ingre, de én megnyugtatóan felemeltem a kezem.

— Ezt én fizetem kedves mama, van nálam annyi dollár.

— Ja az más, ahogy gondolod kedves fiam.

Az öreg magyar segéd hallotta a párbeszédet, de nem szólt közbe, csak a távozásnál fogott vissza egy pillanatra.

— Nagyon jól mondják azt, kedves uram: egyetlen vőért sem halt meg Krisztus!

3

Kaliforniában sétálgatunk egy amerikai üzletemberrel, idegenbe szakadt hazánkfiával. Az éjszaka fagyhullám söpört végig az ültetvényeken, a félig érett narancs szinte megégett a fákon.

— Szörnyű! — mondtam szemlélve a pusztulást —, mit tehet az ember?!

— Semmit, illetve egyet — mondja ismerősöm az üzletember —, veszek néhány részvényt egy gyümölcsvállalatnál, kevés lesz a termés, fel fog menni a narancs ára.

4

Az öreg Lovas Jenőnek bezzeg nem volt ilyen jó üzleti érzéke. Pesten egy szövetkezetben dolgozott mint szabó, ha kiadtak neki egy munkadarabot megvarrta, a többi már nem az ő dolga volt. Később azonban mikor „kitántorgott Amerikába" és Eugene Lovas néven műhelyt nyitott Denverben, már neki kellett eladni saját készítésű öltönyeit, illetve csak kellett volna, mert a bolt úgy ment mint a macesz a Vatikánban.

— Mit csináljunk, Magda? — kérdezte a feleségétől, mert a nők azért csak jobban értenek hozzá.

— Reklámot kell csinálni, tegyünk ki egy táblát a kirakatba: „Eugene azt mondja: nálam a legjobb és a legolcsóbb!"

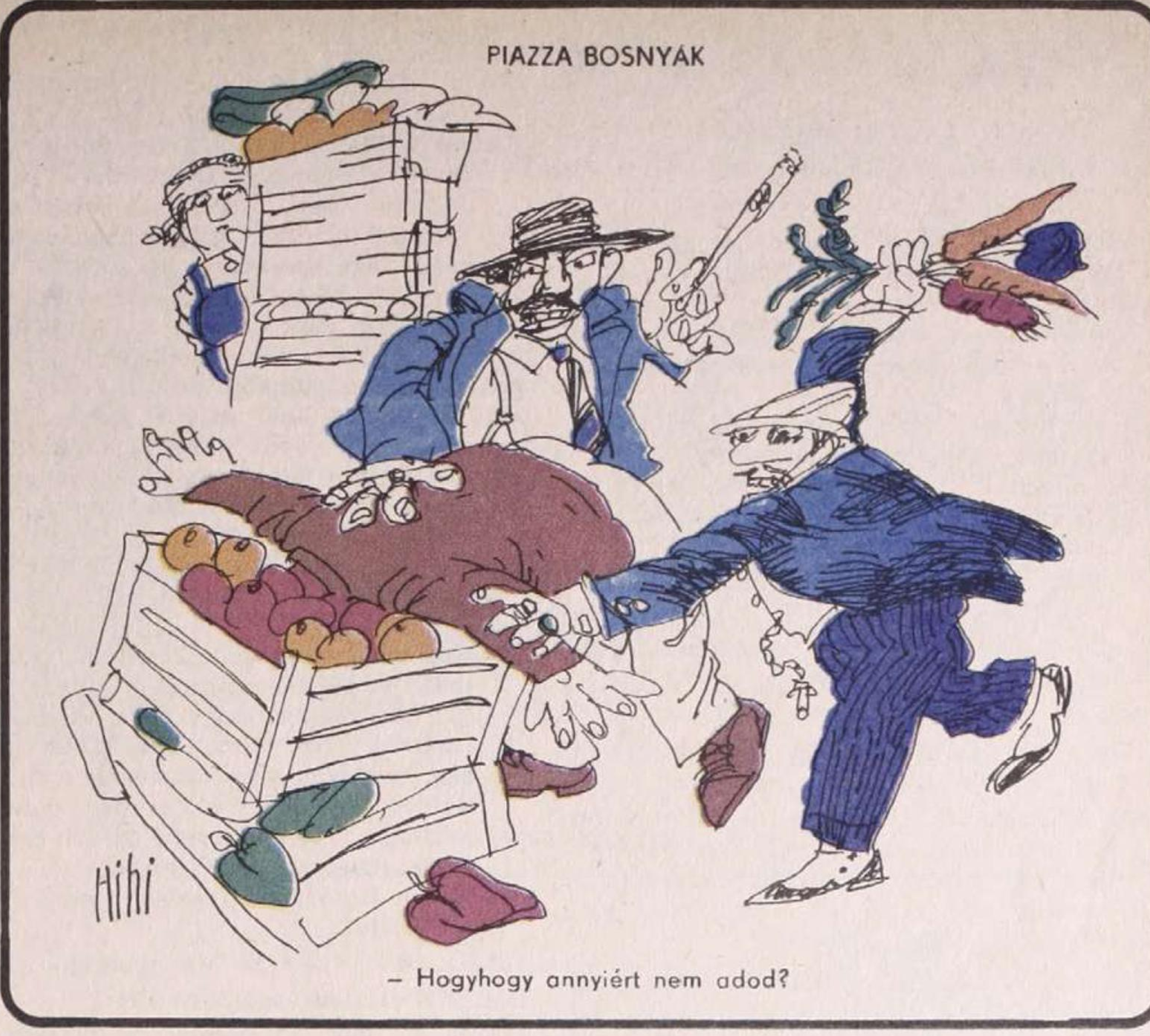
— Jól van Magda, tedd ki a táblát.

Bejön egy vevő, turkál a ruhák közt, mindent lecsepül: másutt olcsóbb és jobb az áru. Jenő kitör magából:

— Mit beszélsz? Nem tudod, hogy mit mondok én a kirakatban? Én azt mondom a kirakatban... — nem jut eszébe a szöveg, kikiabál a feleségének: — Magda, mit mondok én a kirakatban?

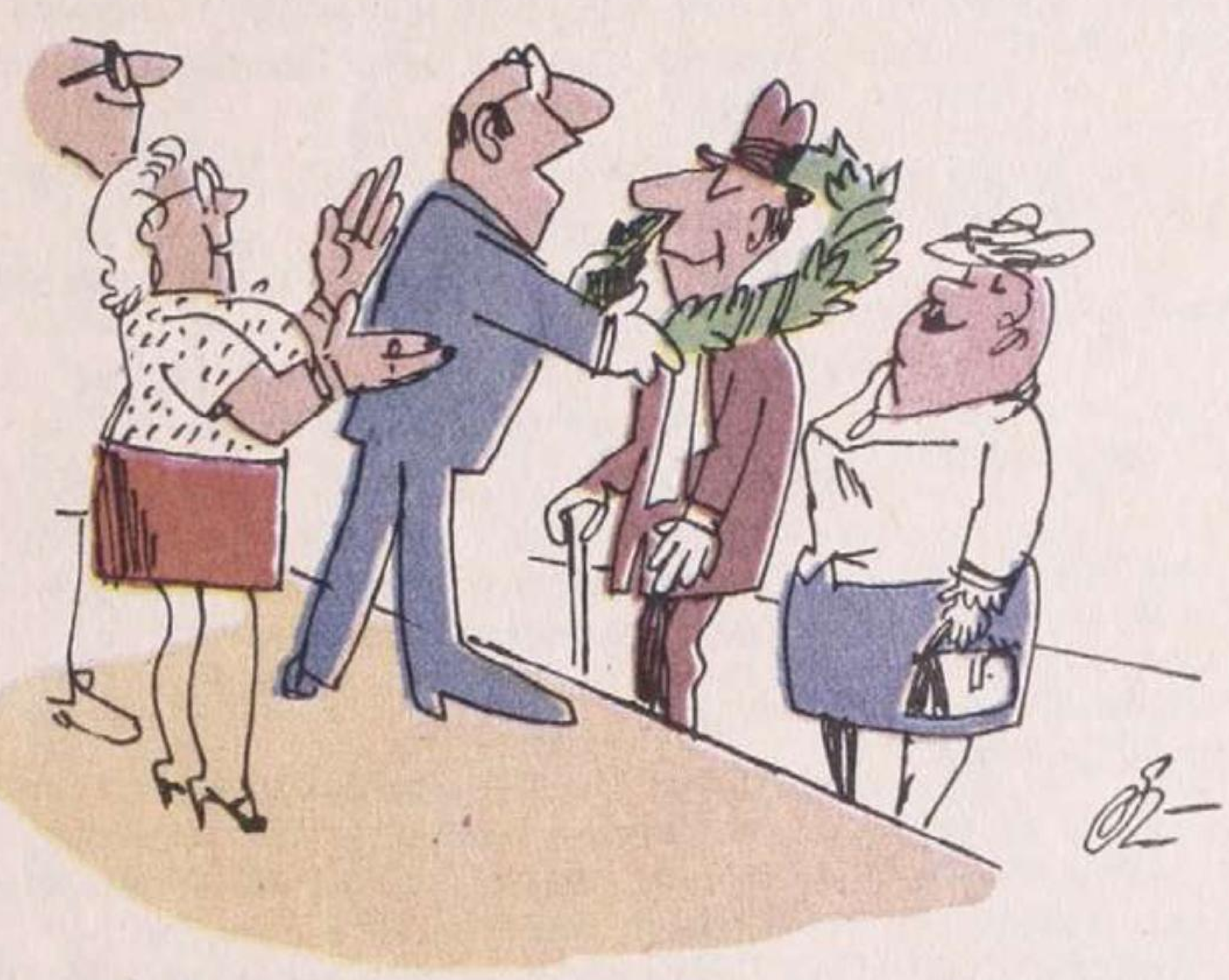
Moldova György

PIAZZA BOSNYÁK

– Hogyhogy annyiért nem adod?

AZ ÉV LAKÓJA

– Befizette a lakbért és nem zaklatja a házkezelőséget!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Kisöcsém lesz — mondja büszkén Tomika.

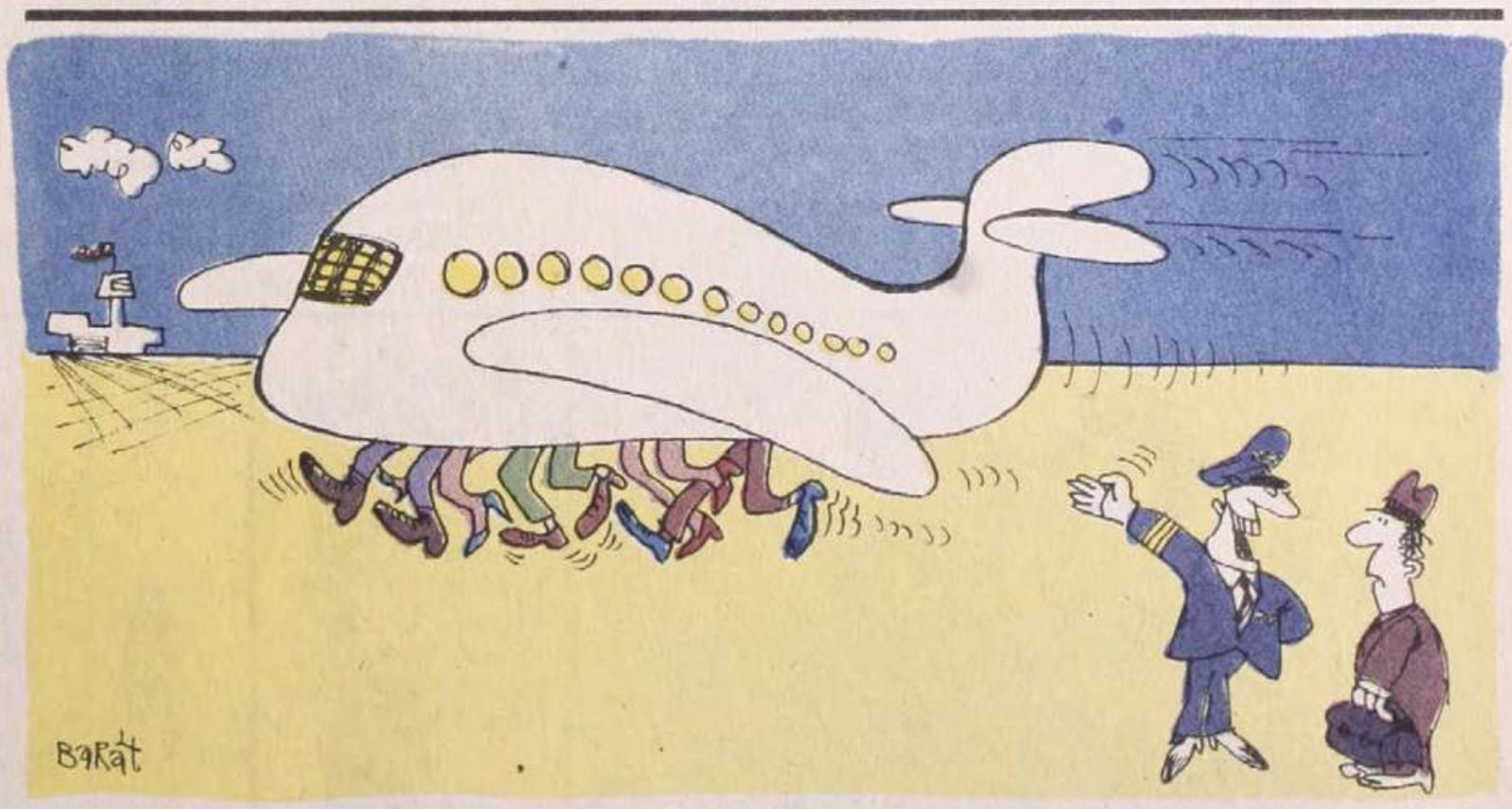
— Honnan tudod? — kérdi Esztike.

— Hát onnan, hogy a múltkor, amikor anya beteg volt, húgom született. Most meg az apám beteg...

*

— Mihály, Mihály, ez a korcsma a sírod! — szidalmazza az asszony a férjét.

— És akkor miért nem hagysz békén legalább a síromban?

– Gondoltunk a kispénzű turistákra is. Speciális járatokat rendszeresítünk a számukra.

Tippünk a Karpov—Kaszparov sakkvilágbajnoki döntőre:

NAGY VALÓSZÍNŰSÉGGEL SZOVJET GYŐZELEM VÁRHATÓ!

SACSEK és HAJÓ

— OPERAHŐSÖKRŐL

(EGY VADNAI-PARAFRÁZIS)

HAJÓ: Á, jó napot, Sacsek úr! Hol volt, hogy olyan régen nem láttam?

SACSEK: A Szovjetunióban voltunk a feleségemmel. Csodálatos utazás volt! Jártunk Moszkvában, Leningrádban, Puskinóban...

HAJÓ: Igazán? Tegnap én is voltam. Megnéztem a Naplót gyermekeimnek.

SACSEK: Hol? A Szovjetunióban?

HAJÓ: Frászt. A Kossuth Lajos utcában. Ott van a Puskin kinó, nem?

SACSEK: Hülye! Puskinó az nem mozi, hanem egy város!

HAJÓ: Látja, az lehet. A klotyóban csakugyan láttam vízcsapot.

SACSEK: Hogy jön ide a vízcsap?

HAJÓ: Hát újabban minden hely, ahol van egy vízcsap, már város, nem igaz!

SACSEK: Hajó!!! Ne kezdje megint! Inkább hallgassa meg, milyen csodálatos élményben volt részem. Képzelje, elmentem a Ruszlánba.

HAJÓ (ijedten): Kicsodába?!

SACSEK: Kicsodába, kicsodába Maga még nem hallott a Ruszlánról?

HAJÓ: Hajjaj, nem is egyről!

SACSEK: Hát mondhatom magának, ez valami fenomenális produkció volt! Tudja, én már jó néhány Ruszlánt láttam, de ez a kinti, ez mindent vert!

HAJÓ: Jesszus!

SACSEK: Mit sápítozik? Nem is került olyan sokba.

HAJÓ: És mit szólt mindehhez a kedves felesége?

SACSEK: Azt mondta, ő az ilyen klasszikus dolgokat nem tudja élvezni, és a szállóban maradt.

HAJÓ: Tudja, Sacsek, azért magában is lehetne némi jóízlés. A feleségével utazik, és közben a... izé... russzlányokhoz jár egy kis klasszikus élvezetért. Pfúj!

SACSEK: Az csak *egy* Ruszlán, nem több. Ruszlán és Ludmilla.

HAJÓ: Na úgye. Szóval mégis ketten voltak.

SACSEK (dühösen): Miért, hányan lettek volna? Az egyik a Ruszlán, a másik a Ludmilla.

HAJÓ: Felőlem... Na és mondja, a Ludmilla, az jú lány?

SACSEK: Hajó, én bizisten kezdem azt hinni, hogy maga egy kukkot sem ért az egészből. Ruszlán és Ludmilla, az két Puskin-hős!

HAJÓ: A Kossuth Lajos utcai új városból?

SACSEK: Nix Kossuth Lajos utca! Nix város! Ezek operahősök, maga ütődött! A Glinkáéi!

HAJÓ: És az a Glinka pénzért engedte át őket magának?

SACSEK (lilán a dühtől): Igen, képzelje! Pénzért! Ő maga árusította a jegyeket! Mondja, Hajó, hogy lehet valaki ennyire kislétszámú, mint maga? Egyáltalán, volt már maga operában?

HAJÓ: Valamikor nagyon régen. Az ósködben. Épp csak dereng, olyan rég volt.

SACSEK: Miért, mikor volt az?

HAJÓ: Még az átépítés előtt.

SACSEK: Úgy kell nekem, amiért még leállok egy ilyen félészűvel diskurálni! Látja, én a feleségemmel rendszeresen eljárok. De ő csak a moderneket szereti. Például a Herringet.

HAJÓ: Azt véletlenül én is szeretem. Sok hagymával. De utána nem lehet operába menni.

SACSEK: Hajó, én ebbe beleőszülök!!! Értse meg, én nem a ruszliról beszélek!

HAJÓ: Hát persze, hogy nem. A Ruszli és Ludmilla, az valami klasszikus disznóság, márpedig a nacsasasszony csak a modernet szereti. Az előbb már mondta. A heringet viszont szereti, és azt együtt is eszik, maga meg ő. Stimmel?

SACSEK: Hogyhogy esszük, maga idióta? Hallgatjuk!

HAJÓ: Hallgatják? És nem eszik?!

SACSEK: Hiszen most mondom.

HAJÓ: És még én vagyok az idióta?! Normális ember a heringet enni szokta, nem pedig hallgatni, mert ő is hallgat, akkor meg mit hallgasson rajta az ember?

SACSEK: Hajó!!! Ez a Herring ez nem egy étel!

HAJÓ: Gusztus dolga. Én például vacsorára nagyon szeretem.

SACSEK: De hát nem érti, hogy egy darabról van szó?

HAJÓ: *Egy* darabról? Hogyhogy egyről? A közértben tizesével árulják.

SACSEK: No de ezt a Herringet nem a közértben adják, hanem az Operában!

HAJÓ: Mondja, Sacsekkém, maga minden életfunkciójával az Operába szaladgál? Odajár a... izé... russzlányokhoz, aztán odajár heringért...

SACSEK: Hajó!!! Utoljára mondom, hogy ez a Herring nem olyan hering, mint amilyenre maga gondol! Ez a Herring, ez Albert, és éneklik!

HAJÓ: Mondja, tényleg hülyének néz, Albert, az speciel egy volt futballista, és soha nem énekelték, hanem fütyülték.

SACSEK: Na, most már eriggyen a hülyeségeivel a bús kínba!

HAJÓ: Csak azt tudnám, ez magánál mit jelent: várost, mozit, vagy operát?

Timár György

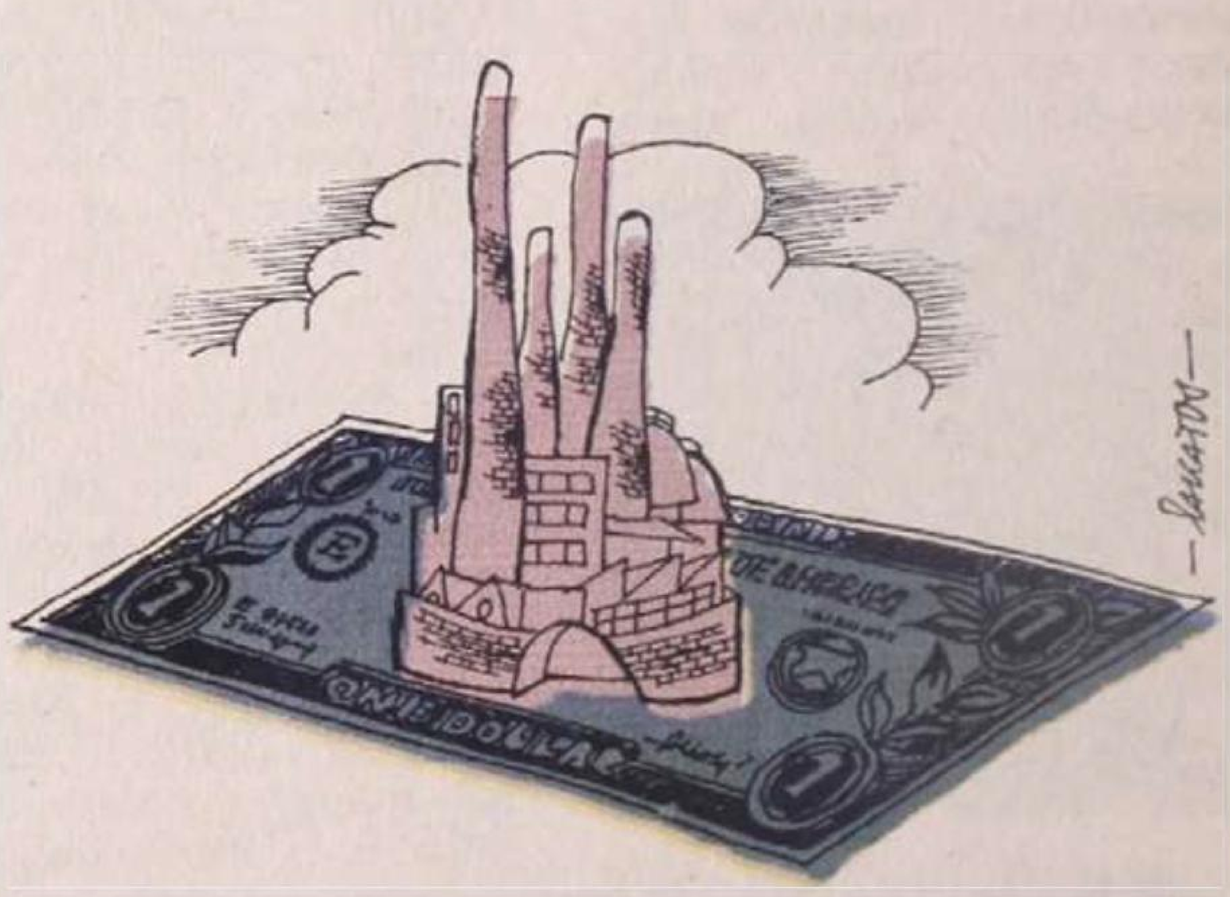

– Piaci maffia, lánckereskedelem – nálunk sohasem létezett...

— Inkább moziba járok, mint futballmeccsre!
— De miért?
— Mert ha moziba váltok jegyet, mindig tudom, mi vár rám: vígjáték, dráma vagy horrorfilm!

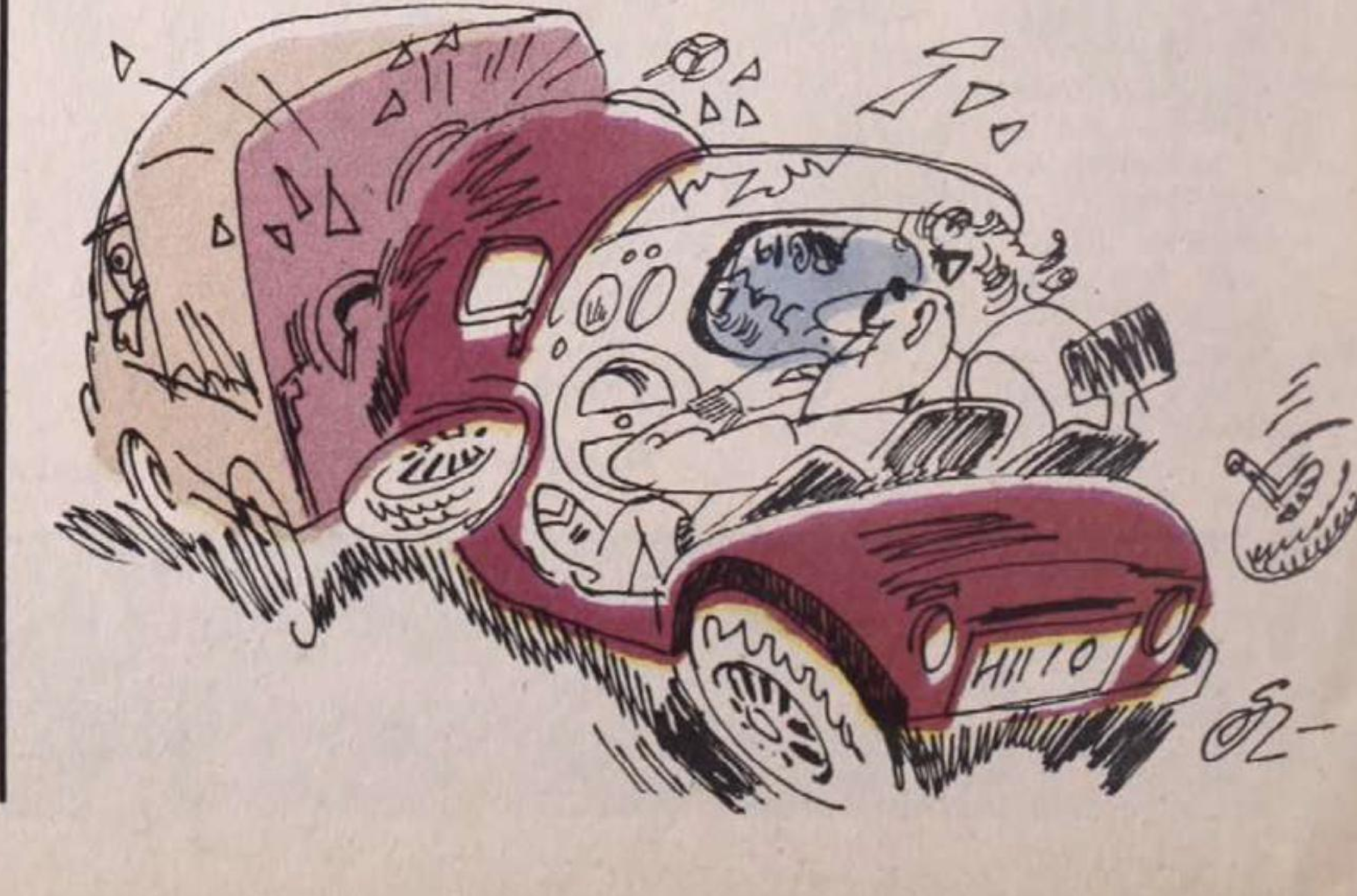
ZÖLDÖVEZET

– Az autóra tudtál várni türelmesen négy évig, rám pedig egy hetet sem?

AUTÓ – VIDEÓVAL

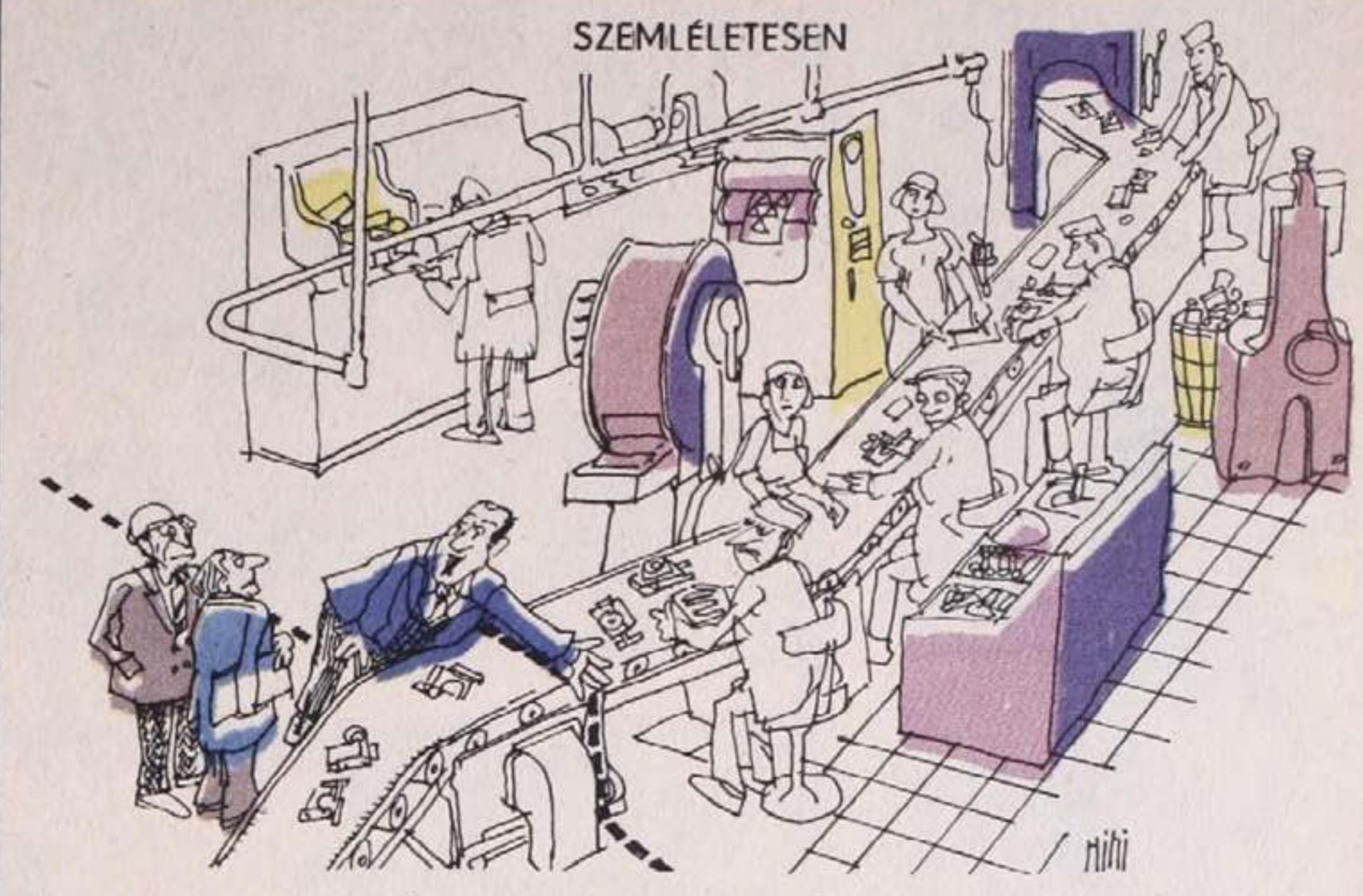

SZÓRVÁNY MAGYAROK

– A nyugdíjkorhatárig még gazdagodunk odakinn, aztán végleg hazahoz majd minket a honvágy.

SZEMLÉLETESEN

– Innen kezdve minden ráfizetéses ...

A rendtartás érdekében

A diri dúlva meredt az előtte álldogáló srácra. Kis híja, hogy nem fúlva is.

— Bretsnájder, Bretsnájder — kiáltotta —, betelt a mérték. Most leszámolunk, te svihák. Íme, az osztály alig két napja jött vissza a kvázifakultatív őszibarackszüretről és máris a te disznóságaiddal van tele az iskola. Hát tudd meg, hogy ...

Ebben a pillanatban Nünüke rontott az irodába, a természetrajz professzora. Szinte vibrált örömében, mint az Astoria neonja.

— Bretsnájder, te szentéletű férfiú! — rebegte harsányan. — A keblemre, gyermek!

— Na, na, na — húzódott vissza a srác. — Nem bizalmaskodunk.

— Nünü! — rivallt beosztottjára a diri. — Mit jelentsen ez?

— Képzeld el — orgonált a professzor —, Bretsnájder két igazi hétlábú mügicét hozott Sodormányból, az őszibarackszüretről. Méghozzá egy hétlábú kanmügicét és egy hétlábú szukamügicét. A tudományos világ mostanáig úgy tudta, hogy az ízeltlábúaknak ez a fajtája már abszolute kihalt és most mi hétlábú mügicéknek egész tenyészetét rendezhetjük be. Vagyonokat keresünk majd hétlábú mügicén, vagyonokat ...

— Bretsnájder — fordult a diri a sráchoz, mihelyt Nünüke elviharzott —, hogy csináltad ezt?

— Nagyon egyszerű — mondta a srác. — A sodormányi általános iskola ötödikesei között kihirdettem, hogy aki hoz egy pár nyolclábú mügicét, az jutalmul megsimogathatja szemrevaló osztálytársunknak, Steszák Mariskának a fenekét.

— Bretsnájder! — hördült fel a diri. — Hogyan merészelted?!

— Hozzá kell tennem — folytatta a srác —, hogy mügicében hétlábú a maximum, tehát Steszák Mariska erényeit semmiféle veszély nem fenyegette ... Viszont a kis fickó, aki a mügicéket hozta, rúghatott nekem három dugót az osztálymeccsen.

Most az énektanár, a magas Cé robbant az irodába.

— Főnök! — kiáltotta vékony fejhangon —, most telefonált a sodormányi művelődési ház igazgatója. A vegyeskórusuk megnyerte a „Röhögj pulyka" népdalverseny megyei döntőjét és ezt kizárólag Bretsnájdernek köszönhetik. Szerény viszonzásként máris feladtak a címünkre két tekerőpásztort és egy köcsögsubát.

— Ezt nem értem — képedt el a diri, bár nem vált előnyére. — Hogyan nyerhette Sodormány a népdalversenyt? Sodormányt, mint tudjuk, pléhgégéjű hodován kézművesek leszármazottai lakják, akiknek sosem volt népdaluk.

— Istenkém — szerénykedett Bretsnájder, a srác. — Írtam nekik egyet. Meddig tart az?

Újfent nyílt az ajtó, most doktor Lejtmeneti Bernadett, a még mindig szexis igazgatóhelyettes riszálta magát a légtérbe. Egy levelet hozott, amelynek fejlécét a sodormányi Vörös Rébék téesz girigáréja díszítette.

— Olvasd — búgta behívó hangon. — Olvasd, Rezső.

A diri lehúzta emeletes homlokáról az okulárét.

— Sírigtartó hálánk — motyogta a levélbe mélyedve — ... a harmadik bé ... a nagyszerű Bretsnájder Jeromos vezérletével ... nem csupán tökéletes munkát végzett ... soha Sodormányban őszibarackot így még nem szüreteltek ... hanem negyvenezer márka tiszta hasznot is befizetett pénztárunkba ... amelyért fogadják satöbbi, satöbbi, satöbbi ...

— Na ja — feszengett a srác, —, tudniillik nyaralt ott húsz nyugatnémet turista. Aztán rögtön az első nap látták milyen vidáman marháskodunk ott a létrákkal, meg a kosarakkal, persze rá is játszottunk piszkosul ... azt mondták, megdöglenek, ha nem engedjük egy kicsit őket is szüretelni. Mondtam, hogy semmi akadálya, befizetnek naponta fejenként száz márkát, aztán akár az egész termést leszedhetik. Und das war alles ...

— Tessék?

— Mondom: ennyi volt az egész.

A diri tudatalattijában rövid kézitusa után felülkerekedett a pedagógus.

— Jól van, Bretsnájder — mondta —, ezúttal eltekintek a példás büntetéstől. De ha még egyszer meghallom, hogy a tízóraidat nem a második szünetben fogyasztod el, ha még egyszer meghallom, hogy nem balról jobbra kanyarodsz a folyosón, úgy kiváglak, hogy a lábad sem éri a földet. Így akarsz helytállni az életben, te gazember ... ?

Peterdi Pál

– Bevallom, azt hittük, hogy táppénzcsaló, de most örömmel látom, tényleg súlyos beteg ...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Az ifjabb Dumas szellemes megjegyzése:
— Hogy barátságunkkal megajándékozzunk egy férfiút, arra idő kell, hogy egy asszonyt ajándékozzunk meg vele, ahhoz csak alkalom ...

•

Kovács egy tragacsot vezet és pirosnál behajt a kereszteződésbe.
— Kétszáz forint — lép hozzá a rendőr.
— Oké, a magáé! — feleli Kovács, és kiszáll a kocsiból.

– Papa, most már én is szeretném az emlékirataimat publikálni ...

LUDAS FÓRUM

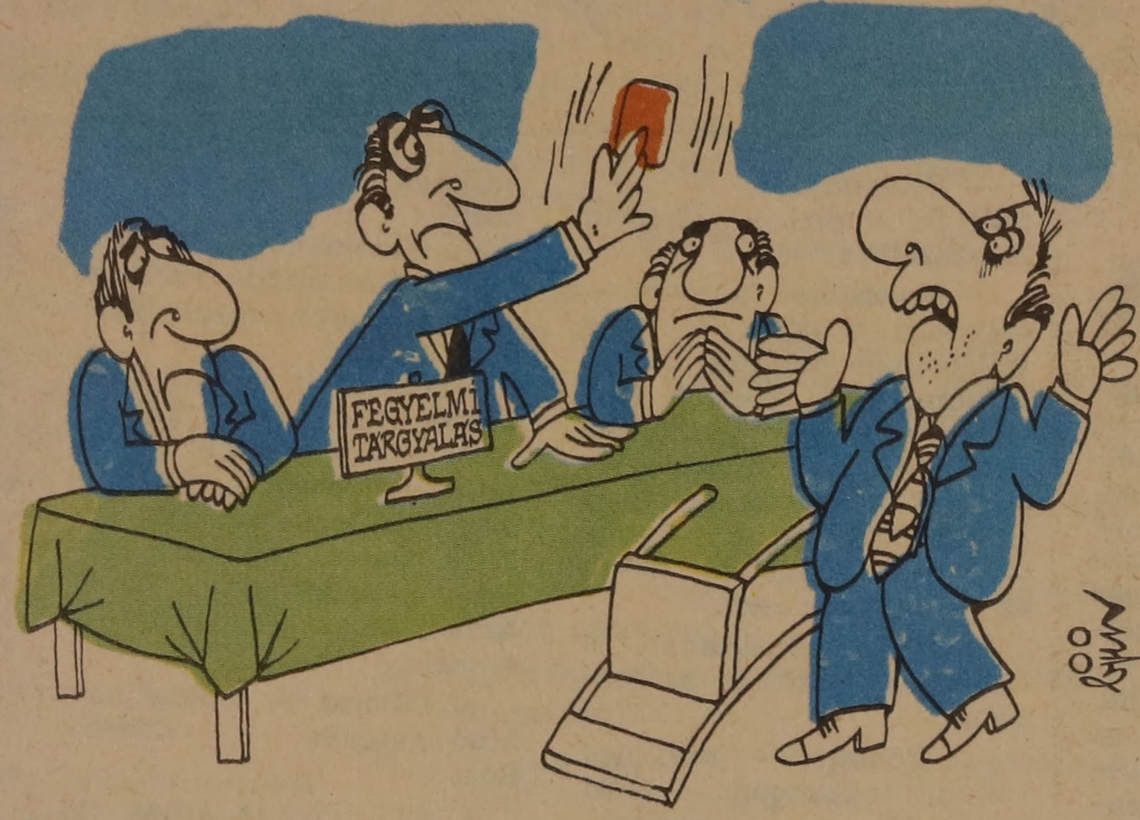
Több szurkoló kérdezi:

MIT TEHETNÉNK A SPORTÉLET TISZTASÁGÁÉRT?

Balázs-Piri Balázs:

– Kellene a sportvezetőknek egy jó szemorvos.

– Ne csak a játékosok kapjanak piros lapot!

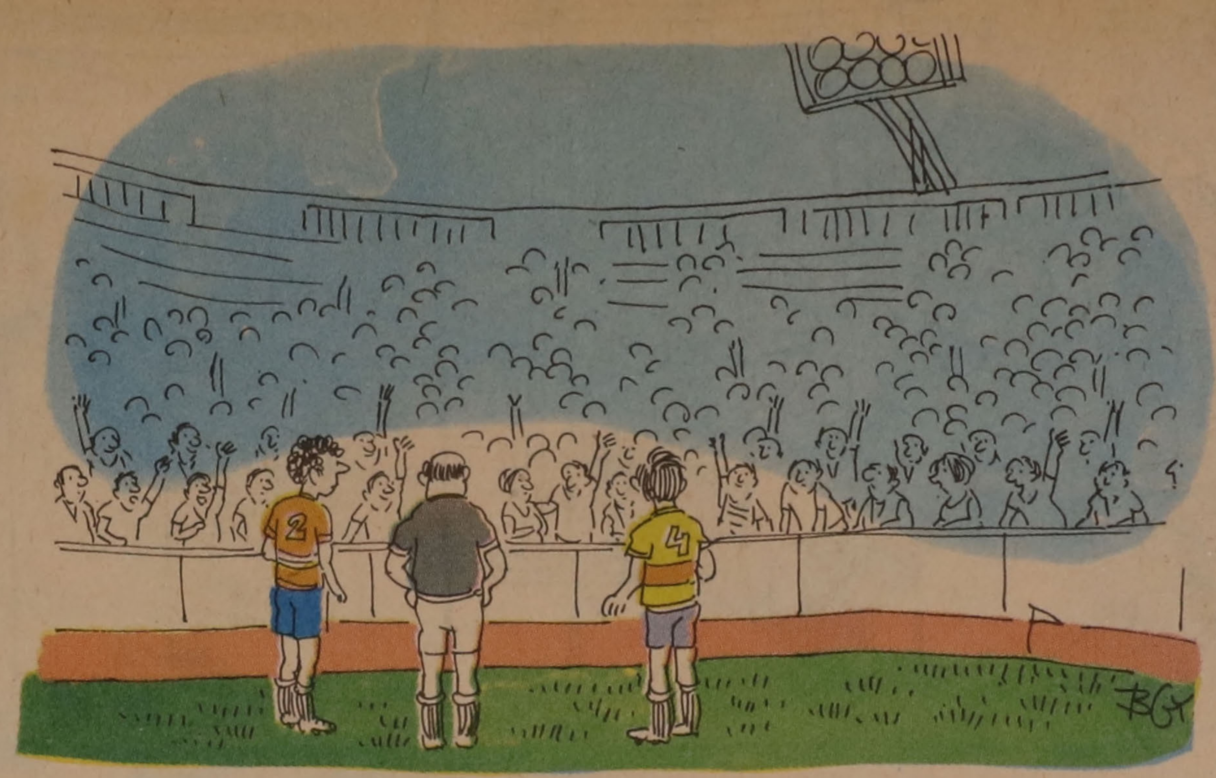
Peterdi Pál:

A nagycsapatok vegyék fel egy-egy nagy márka nevét: Bip FC, Tomi SE, Ultra TK, Flóra SC, Biopon TC, Union TE, Hypo SK.

Brenner György:

– Bevezethetnénk a helyszíni bíráskodást...

– A nézőkkel kéne a meccs előtt megszavaztatni, melyik csapat győzzön.

Lehoczki István:

– Csapdával. Ha belemegy, le kell szállítani az eszmei értékét.

Szilágyi György:

Ezúttal nem kellett az okos válaszon
őszülő fejemet nagyon soká törni,
bár elsöprő sikert biztos, hogy nem vált ki:
SÖPÖRNI! SÖPÖRNI! SÖPÖRNI! SÖPÖRNI!

Barát József:

– Attól függ, mit nevezünk sportnak?

Mikes György:

Nem tudom, mert én gombfocizom és még egyetlen játékosomat sem akarták megkörnyékezni.

Föld S. Péter:

Azt, hogy a játékosok csak a mérkőzés után tudják meg, hogy mikor, hol, ki ellen és milyen sportágban mérkőztek.

Krenner István:

– Minden NB I-es játékost kiengednék külföldre játszani, bajlódjanak velük ők...

Szűr-Szabó József:

– Csak a tisztességeseket engedném a pályára!

Árkus József:

Várjuk meg, amíg a közélet minden területén tisztaság lesz és akkor kiderül, hogy a sportban hogyan kell csinálni.

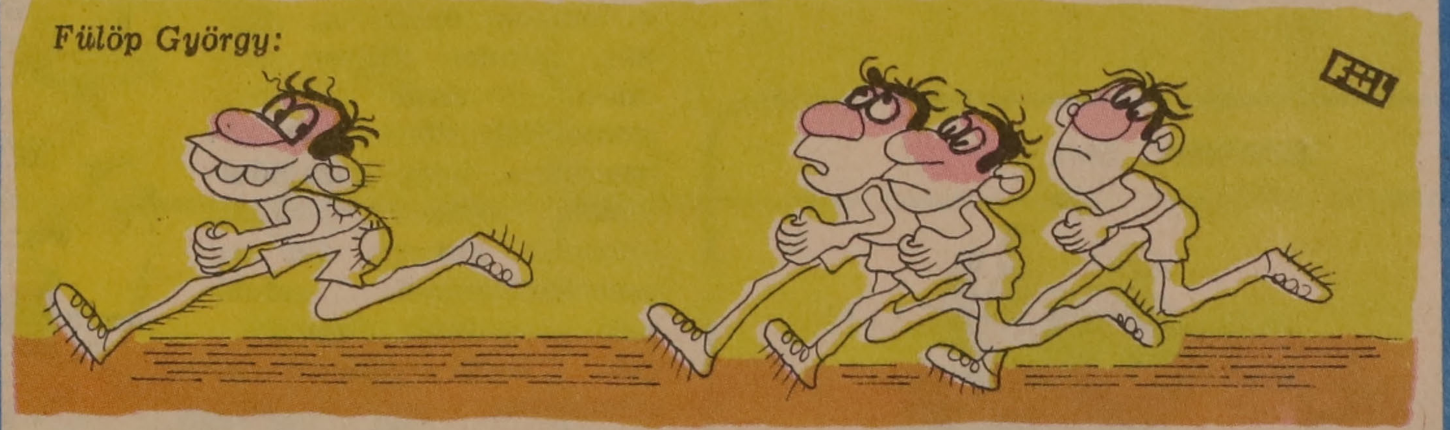
Münz András:

Összevonhatnánk az MLSZ-t a Köjállal és a Patyolattal.

Trunkó Barnabás:

Rögtön megmondom, de előbb kérek egy lakást, egy soronkívüli autókiutalást és egy jól fizető sportállást.

Fülöp György:

– Olyan doppingszert kellene kitalálni, mely önzetlen lelkesedést idéz eő

Hegedűs István:

– Öntsünk habfürdőt a vízipóló medencébe...

– Halló! Kezünkben van a kerületi IKV-vezető, ha megjavítják a tetőt, szabadon engedjük.

ÚJ TELEFONÁLLOMÁS

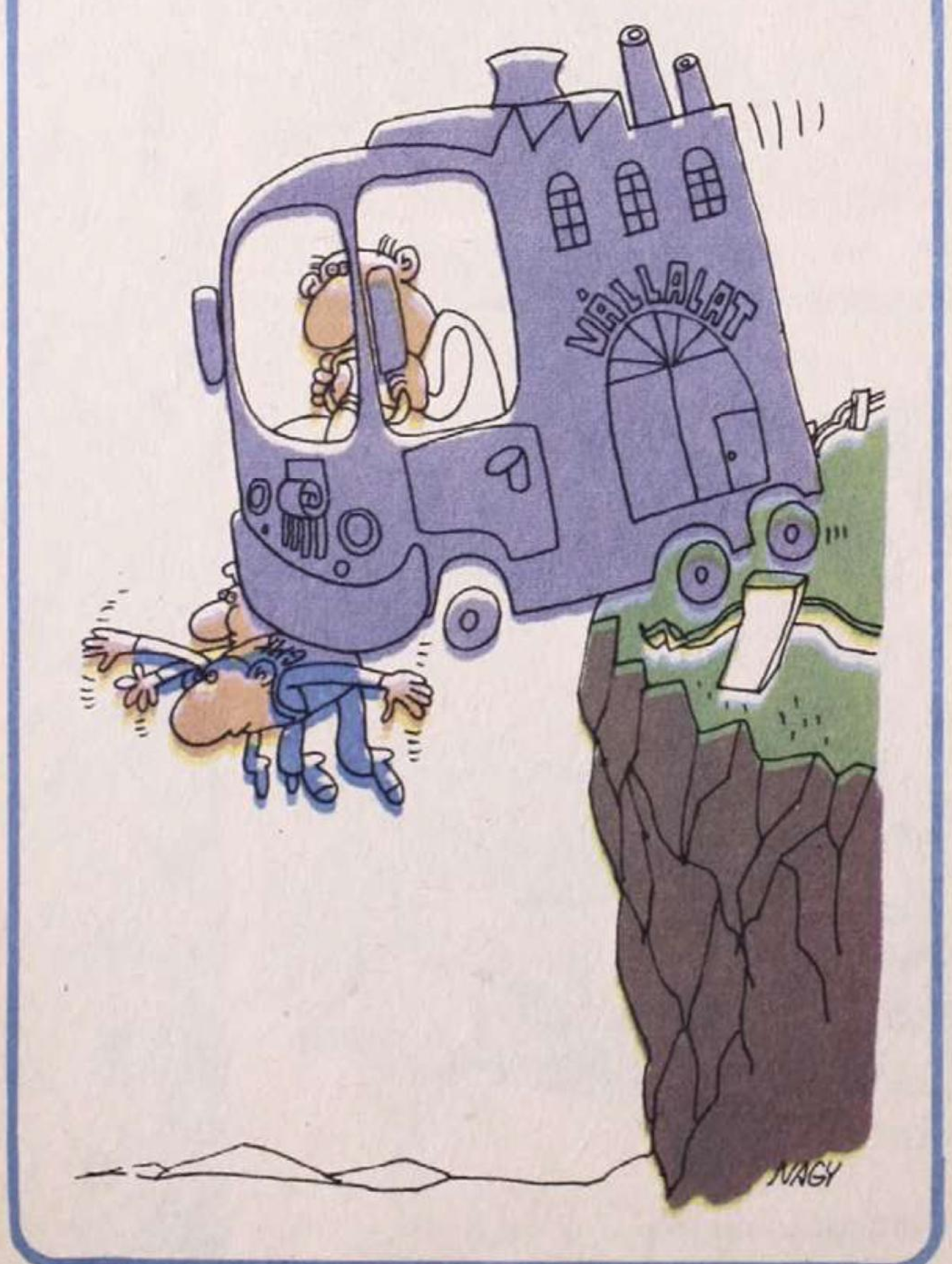
– Máris leszerelhetjük, fiúk, örömében elhunyt a néni!...

KARAKÁN ORVOS

– Ígérem, nem próbálkozom többet hálapénzzel!...

CSODATEVŐ GMK

SZEPTEMBERI STRANDVENDÉG

Diáklány kishúgom, aki egész nyáron fagylaltot árult a strandon, ezen a kora szeptemberi reggelen is elindult kedves munkahelyére. Megborzongott, ahogy kilépett az utcára. Hűvös szél fújdogált, felhős lett az ég...

— Egy lélek sincs — fogadták a kollégák. — Pedig ha nem jön senki, indulhatunk is haza.

Húgocskám elkedvetlenedett. A kabinosok kissé tanácstalanul tettek-vettek, egyikük a körmét piszkálta, másik ásítozott, s mindannyian arra gondoltak, lám megjött az ősz, maholnap lehullanak a lombok, elszáll az ifjúság, minden milyen szomorú és sivár. Már-már gombolták kifelé fehér köpenyüket, hogy hazaindulhassanak, amikor váratlan fordulat kavarta fel az eseménytelennek induló nap nyugalmát. Szemüveges, nyurga fiatalember jelent meg a pénztár előtt. Külső megjelenésében nem volt semmi rendkívüli. Kissé elmosolyodott, megköszörülte a torkát, és — mintha ez volna a legtermészetesebb dolog a világon — jegyet kért. A pénztárosnő egyetlen szempillantás alatt megértette, miről van szó, s már nyújtotta is a bilétát. Az ifjú vendég pedig azonmód elindult föl a lépcsőkön, a szekrények felé.

Ezalatt már odafönt is mindenkihez eljutott a hír: vendég érkezett, itt lehet maradni, kezdődhet a munka, még nincs minden veszve, nem ért véget még a nyár, ismét szép az élet, van a létnek értelme. A kabinosok fölsorakoztak, a szekrénysorok közt fehérköpenyes alakok jártak fel-alá, lesték izgatottan: hol áll meg a jövevény, kinek a folyosóján, hányas számnál, melyik szekrényben helyezi el kajlafülű sportszatyrát, poros szandáljait.

A vendég pedig gyorsan vetkőzött. Öt perc sem telt belé, s máris megjelent a lépcsőn, a medencék felett. Ruganyos léptekkel sietett lefelé... Büfés, fagylaltárus, úszómester, pedikűrös lélegzetvisszafojtva figyelte: kihez lép először? Mit kér? Mit fogyaszt?

A fiatalember a kismedencéhez sietett. Erőteljes karcsapásokkal szelte át tízszer-húszszor a vizet.

Azután usgyi a nagy medencéhez! Ugrás a mélybe! Prüszkölt, fröcskölt, kalimpált, tapsikolt, boldog volt. A fehérköpenyes dolgozók meghatottan nézték.

Ezután a gyermekmedencéket járta végig, hason csúszott, víz alá bújt, tocsogott, gurult, hempergett, bukfencezett. Később megpihent a meleg vízben, elernyedt, ellágyult, elengedte magát, álmodozott. Végül megint fejest a nagyvízbe! Csapkodott, ficánkolt, szökdécselt, hápogott, kalimpált, spriccelt, cikázott, bugyborékolt, brekegett...

Délig. Akkor kimászott a partra. A büfésnő megigazította főkötőjét, és a legjobb falatokat rakta a legfeltűnőbb helyre, a fagylaltos kislány szendén elpirult, a pedikűrös tiszta törülközőt készített elő. Húszan figyelték lélegzetvisszafojtva: kihez lép most, mit kér, mit vesz, hogyan rendelkezik?...

A vendég pedig nem evett, nem ivott, nem kért, nem rendelt, hanem beburkolta magát köpenyébe, végigdőlt egy padon, s mély álomba merült.

Atomháború? Elektronikus zene? Apagyilkosság? Testvérháborúk? Liliomtiprás? Nem! Nem! Az Ember jó, és emberiség megmenthető! Íme, húsz őrangyal vigyázza egy ifjú ártatlan, szelíd álmát, s az Éden fátyolpuha békéje leng a ringó medencék opálos vize felett...

Mennyibe került ez a délelőtt a hazának? Került amibe került, de megérte! Az egészséges, nyugodt álom értékét nem lehet pénzben kifejezni. Márpedig hálistennek, kedves szeptemberi strandvendégünk, ifjú öcsénk ma istenigazában kialudta magát a nagy lubickolásra.

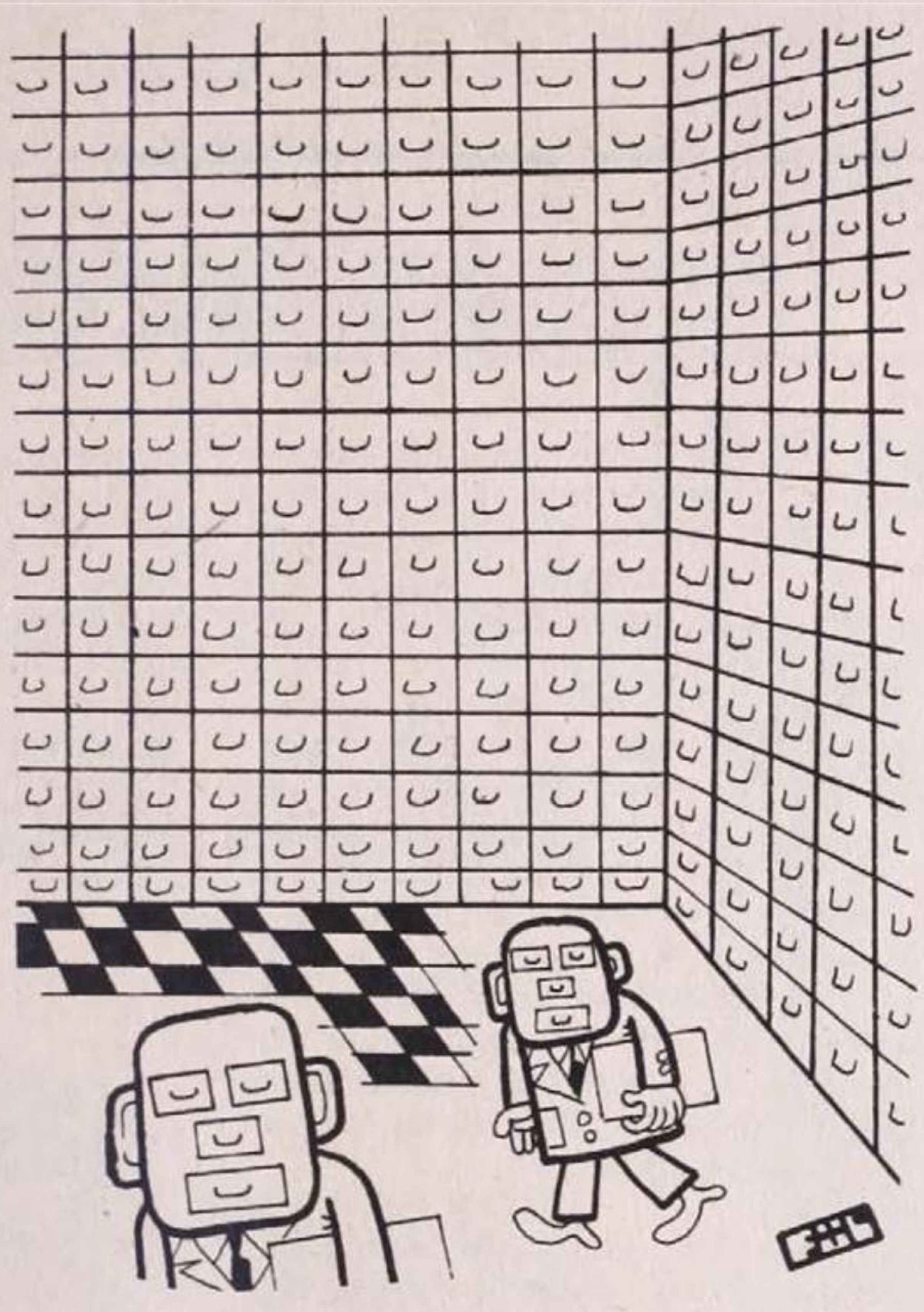
Lehet, hogy eljön holnap is?

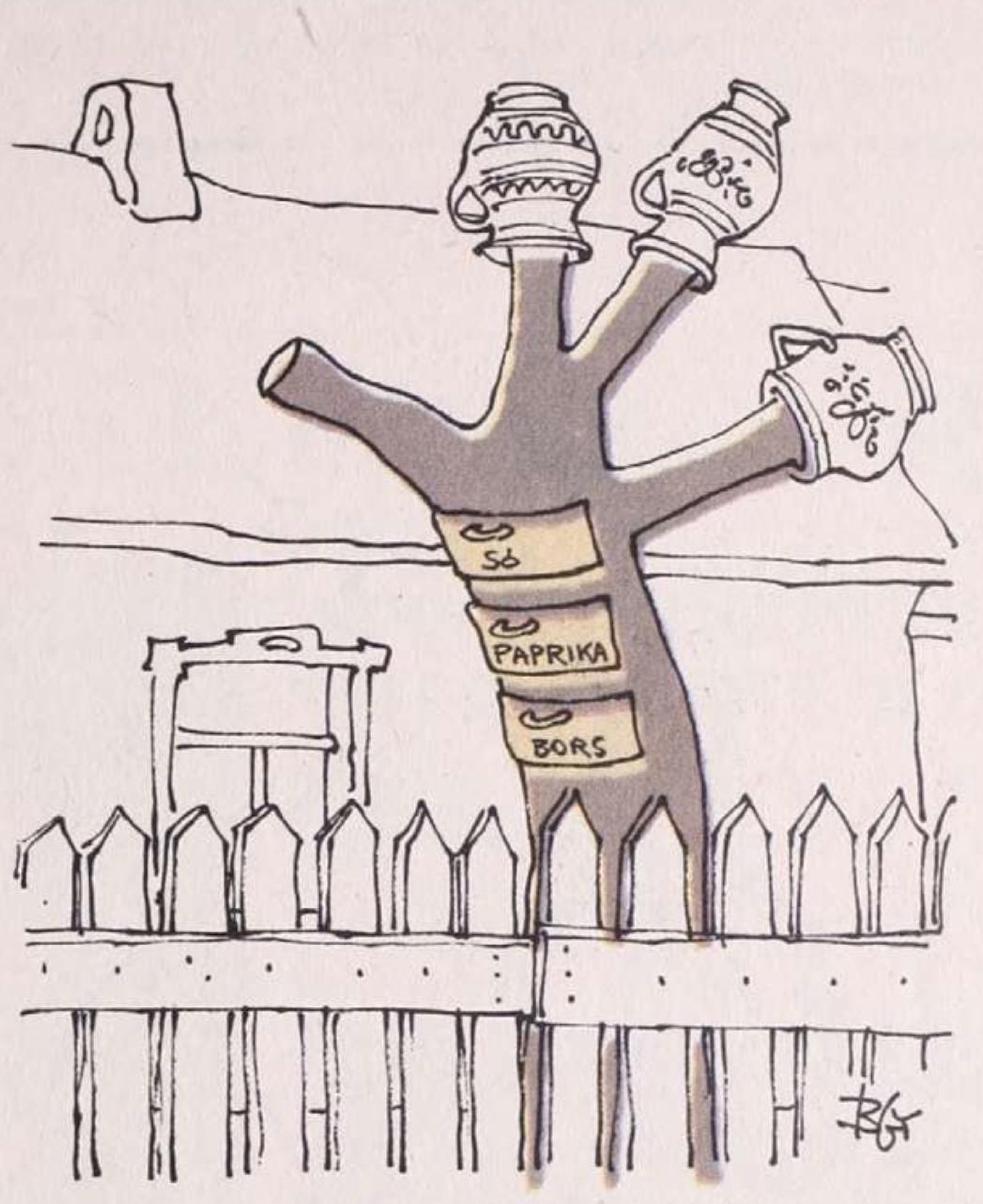
Bede Anna

FIÓK

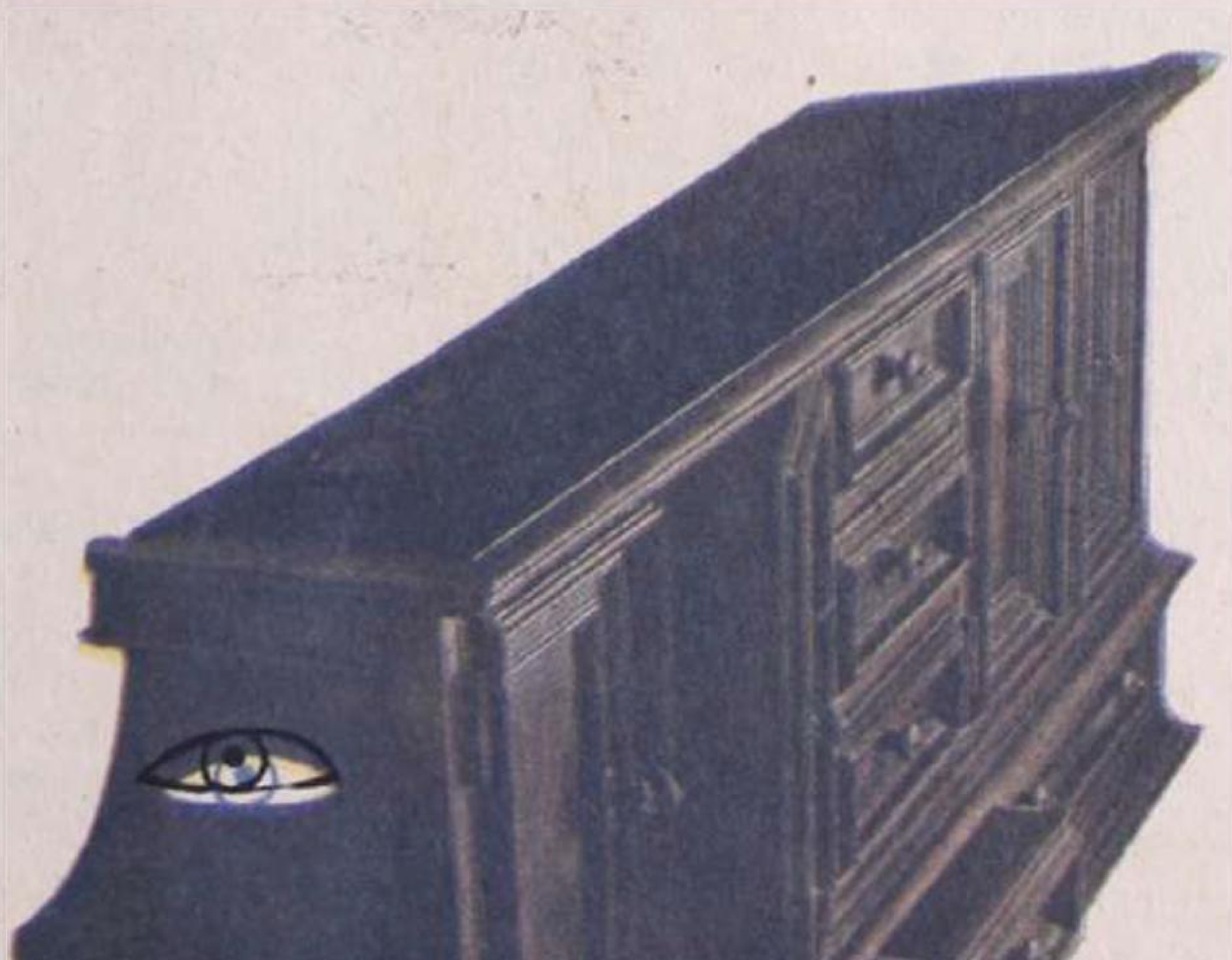

LEHOCZKI,
BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP,
BRENNER,
DALLOS,
VÁRNAI

VADÁSZSZEZON

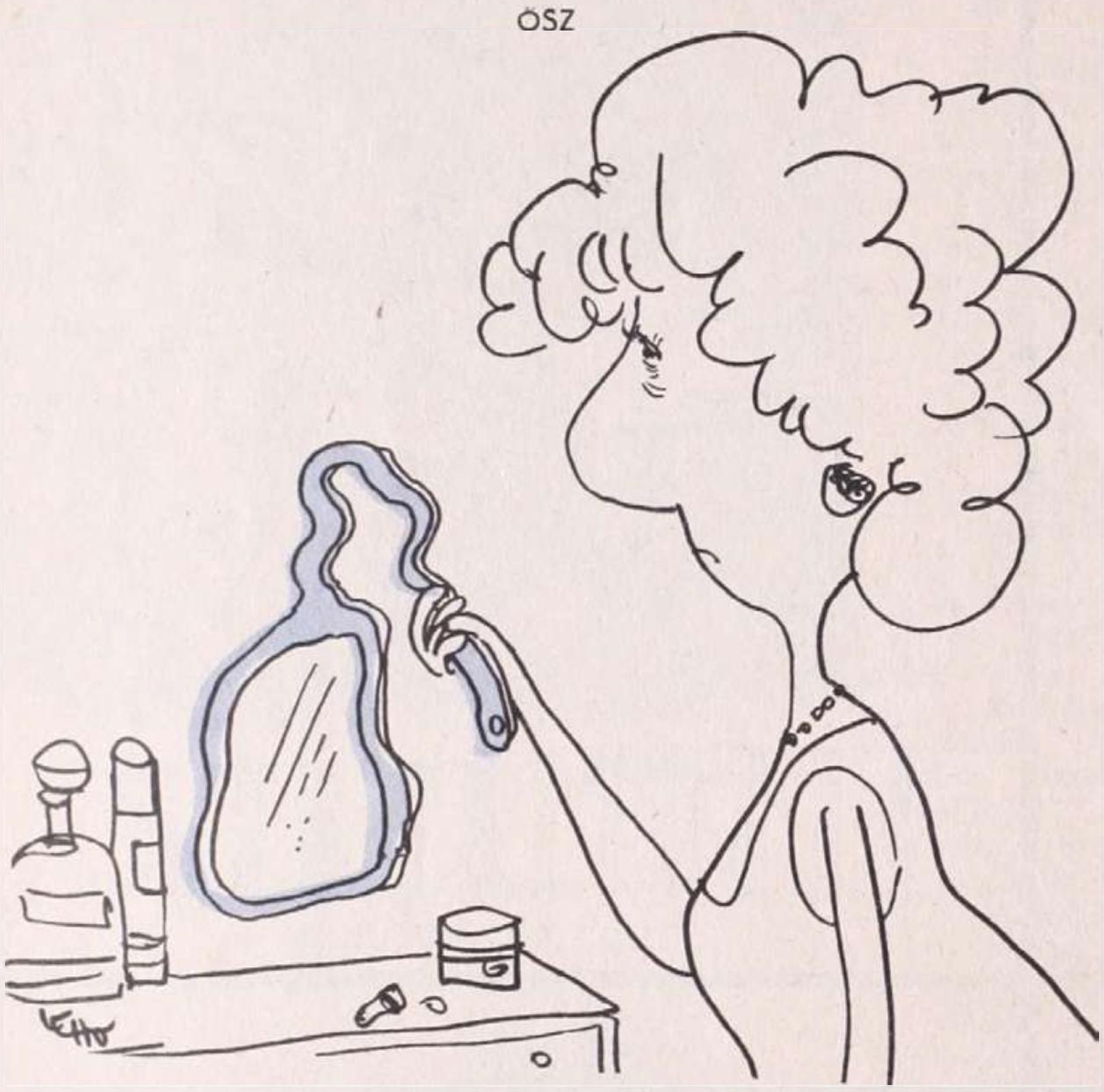
– Azt mondta a vadőr, ha a külföldi vadász elvéti a lövést, húzzam meg én a ravaszt ... !

VEVŐSZOLGÁLAT

– Kisnyugdíjasok fáradjanak a turkálóba ...

ŐSZ

MALŐR

– Mondtam, hogy túl sok a csomagunk! ...

TELJESÍTMÉNYCENTRIKUSSÁG

Boldogult első osztályos koromban a tanító néni igen bonyolult módon bírálta el teljesítményünket: ötöst, négyest, hármast, kettest vagy éppen egyest adott, kinek-kinek teljesítménye szerint. Azóta már eltelt néhány évtized, s tudom, hogy ez a módszer nemcsak bonyolult volt, hanem igen káros teljesítménycentrikusságot alakított ki bennünk. Megszállottként hajszoltuk az ötösöket, annál is inkább, mert szüleink is e helytelen teljesítménycentrikusság bűvöletében éltek, és csak akkor vittek el a cirkuszba, Vidám Parkba, állatkertbe, ha ötösök virítottak az ellenőrzőben.

Hála az azóta végrehajtott néhány tucat oktatási reformnak ilyen teljesítménycentrikusságról ma már nem beszélhetünk, hiszen az első osztályban nincsenek érdemjegyek, a tanulók minősítése sokkal egyszerűbb. A gyerek, ha jól viseli magát és jól tanul, kaphat piros pontokat. Tíz piros pont egy nagy piros pont, amiért a teljesítménycentrikusságot még hírből sem ismerő srácok majd összetörik magukat. Minél nagyobb a piros pont, annál jobb, ha viszont kicsi, akkor ott bajok is vannak. Tudok olyan esetről, amikor egy apuka kénytelen volt elektromikroszkópot bérelni, mert csak azzal észlelte gyermeke piros pontjait, igaz, a vizsgálódás közepette azt nem tudta eldönteni, hogy most piros pontokat lát-e, avagy bárányhimlős lett a gyerek üzenőfüzete. Egy másik anyuka viszont azzal dicsekedett, hogy az ő kislánya akkora piros pontot kapott, hogy ezt csak a Hungarocaimonnal tudták hazaszállítani az iskolából.

A teljesítménycentrikusság elkerülését szolgálja az is, hogy tíz nagy piros pont összegyűjtése után egy csillagot kap az első osztályos, amiből viszont már elég ha ötöt összegyűjt, s máris hazavihet egy kicsit nagyobb csillagot, bekarikázva. Mindez a teljesítménycentrikusság megszüntetését szolgálja természetesen, miként az is, hogy tíz bekarikázott csillag elérése egy piros kartont jelent, amire egy nyuszika van rajzolva. Ez az egyszerű minősítési mód nagy mértékben megkönnyíti a pedagógusok munkáját is, hiszen nyári szabadságuk alatt mindössze néhány milliárdnyi kartondarabkát kell kivágniuk, s rárajzolniuk a különböző figurákat.

Az a szülő már igazán boldog lehet, akinek gyermeke tíz nyuszikás kartont gyűjt össze, mert tudja, hogy ezután már a macis kartonok következnek, s nincs nagyobb szülői boldogság, mint amikor öt macis karton után a nebuló megkapja élete első delfines matricáját. Akinek ilyenje van, az már szinte biztos lehet abban, hogy sikeres felvételit fog tenni, valamelyik tudományegyetemen. Náluk csak azok jobbak, akik hozzájutnak egy autós képhez, amelynek elérésére hét és fél delfines matricára van szükség. Ők a zsenik, a leendő einsteinek, beethovenek, shakesperare-k.

Olyasmi persze előfordul, hogy a hazafelé baktató gyermeket tulajdon osztálytársai megtámadják és kirabolják négy macis kartonjáért, de ez persze nem vall semmiféle teljesítménycentrikusságra, hisz az már a múlté, letűnt idők fogalma.

Vezda János

AZ OLVASÓ OLDALA

BÉKÁSMEGYERI MOZAIK

Jó két évvel ezelőtt már írtunk arról a Ludas hasábjain, hogy a Juhász Gyula utca 52. sz. ház előtt az úttestet felbontották és úgy hagyták. Azóta a gödör csak mélyült és mostanra tekintélyes árokká vált. Rendkívül balesetveszélyes, az autók csak lépésben tudnak áthaladni rajta — a motorosok és kerékpárosok sehogy. Az akkori illetékes két évvel ezelőtt még arra hivatkozott, hogy a lakótelep még építési területnek számít, s majd ha felépül az egész telep, megjavítják az utat is.

Nos, a lakótelep egy évvel ezelőtt felépült, csak úgy látszik az illetékesek nem vették ezt észre, mert az árok maradt.

•

Több mint egy évvel ezelőtt megjelent az IKV két szakembere és a Juhász Gyula utcai négyemeletes házakban mind a négy emeleten kitépte a falból a tűzoltó készülékeket — tartóval együtt. Tették mindezt állítólag a III. kerületi Tűzoltóság utasítására. Most poroltók nélkül élünk, viszont elcsúfított lépcsőházakban. Minden emeleten tekintélyes lyuk tátong. Kijavításukra úgy látszik, nincs szakember.

•

Az idén nyár elején az IKV fehér festéket küldött a lakóknak, a gondnokoknak, hogy ahol piszkosak a falak, „társadalmi munkában" fessék ki a házakat. Néhány rendes lakó ezt meg is csinálta, de a „szakmunka" valahogy nem lett az igazi.

Kérdéseink: miért a lakókkal festeti ki az IKV a házakat? Ha már festéket ad, miért ilyen keveset? A választ persze sejtjük: létszámhiány, pénzügyi akadályok stb. Ám ezek a típusválaszok azért is elfogadhatatlanok számunkra, mert az IKV is tudja, hogy a lakbérek — és ezzel a vállalat bevételei is — emelkedtek.

Véleményünk szerint nemcsak a lakóknak vannak szerződéses kötelezettségeik.

Juhász Gyula utcai lakók

VEGYES NOSZTALGIA

Augusztus 19-én, vasárnap reggel családommal kirándulni indultunk Esztergomba. Különösen a gyerekek voltak izgatottak, mert a hirdetés szerint „korabeli vasúti kocsikból" állt a Nyugati pályaudvarról induló nosztalgiavonat.

Nagy meglepetésünkre a korabeli mozdony mögött a ma is használatos kocsik sorakoztak — azzal a kis különbséggel, hogy a megszokottnál valamivel tisztábban. Ez valóban némi nosztalgiát ébresztett bennem, de a biztonság kedvéért megkérdeztem egy vasutast: miben is áll a nosztalgia?

Elmondta, hogy a nosztalgiát a mozdony képviseli, de egyébként a kocsik sem újak: az ötvenes évekből valók. Nos, lehet, hogy akadnak, akik az ötvenes évek vonatozásai és zakatolásai után vágyódnak — nekem ilyen emlékeim nemigen akadnak. Úgy gondolom, a MÁV világosabban és egyértelműen közölhette volna, hogy milyen nosztalgiát kínál az utazóknak?

Szabó Márton
Budapest, Apostol u. 3. 1023

KIBORÍTÓ BORÍTÓK

A Ludas Matyi augusztus 9-i számában olvastam azt a jegyzéket, amit Váradi Tibor küldött el Önöknek a 7. osztályos tankönyvekkel kapcsolatban. Most, hogy a könyveket megkaptuk, nem az a probléma, hogy sok a könyv, hanem, hogy a 23 borítóból 5 darab egyáltalán nem jó a könyveimre.

Nem értem például, hogy a borítók között miért van gyakorlati munkafüzet, élővilág munkafüzet, élővilág könyv, ének-zene munkafüzet, testnevelés feladatlap, történelem feladatlap. Ilyen könyveket ugyanis nem kaptunk, ám a biológiai albumra és a technikakönyvre egyáltalán nincs borító. Azt is furcsállom, hogy mind a közlekedési ismeretekhez, mind pedig az énekkönyvhöz egyaránt azt írták, hogy a borítója 290×200 mm, ezzel szemben az igazság az, hogy az énekkönyv magassága ennél 2 cm-rel nagyobb.

Más problémám nincs.

Kovács Erika
VII. oszt. tanuló
Győr, Bacsó B. u. 55/a. 9023

TÜCSÖK és BOGÁR

Nézd csak, még egy kártyanaptár! Történetesen a nagykanizsai sörgyáré. Egészségünkre!

(Beküldte Deli Endre)

BUDI IFJÚSÁGI PARK
1984. AUGUSZTUS 19. 19°°

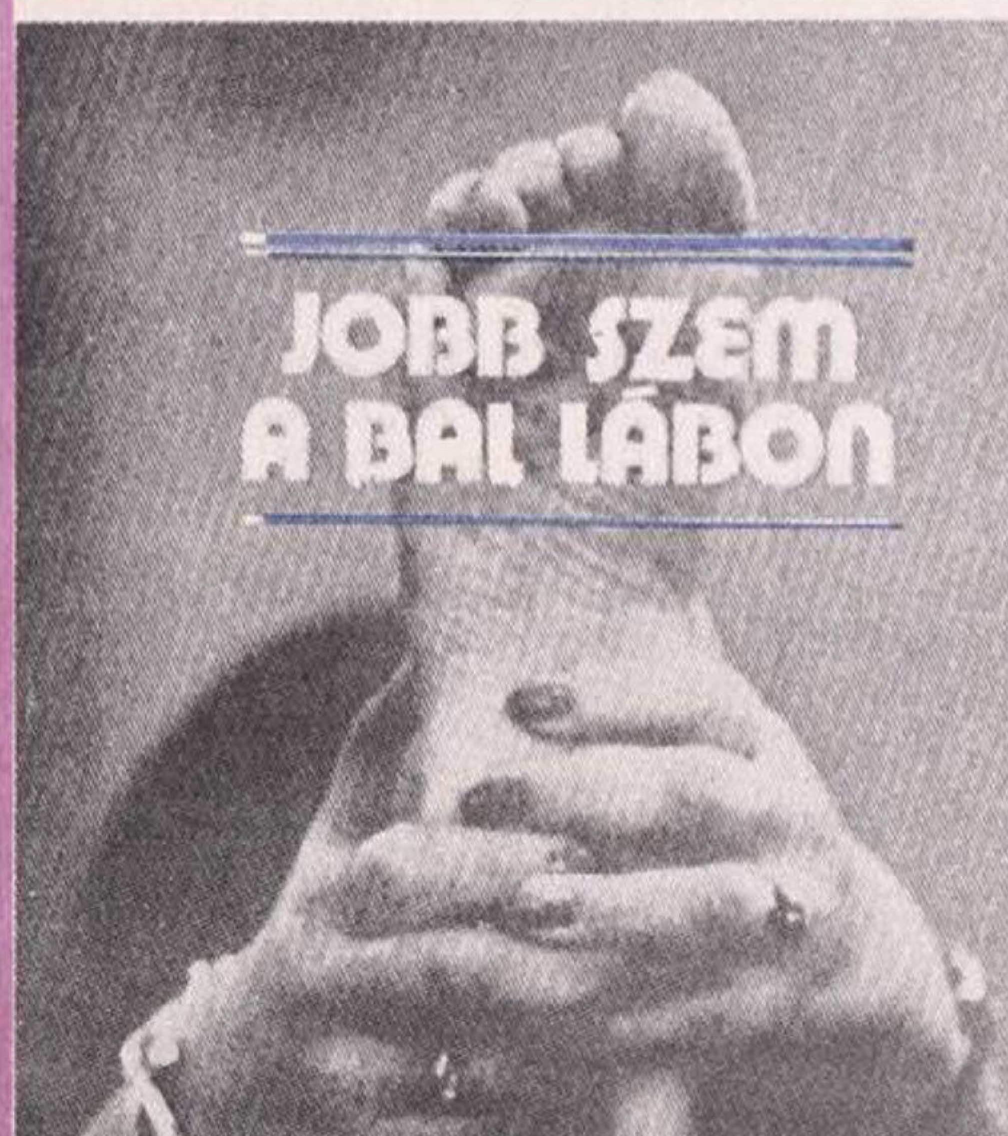
Nem túl elegáns hely, az igaz, de azért így leszólni . . .

(Pesti plakátokon látta Binder Tamás olvasónk)

Havi két alkalomra vállalok. „Megbízható" jeligére a kiadóba.

Jóból is megárt a sok?

(Hajdú-bihari Napló apróhirdetései között fedezte fel Mikita Viktor, debreceni olvasónk)

Nem tudja a jobb láb, mit csinál a bal szem?

(A Mi Világunkból nyírta Törőcsik András, nagyszénási olvasónk)

13 CÍMKE VAN A . . .

Azt szeretném kérdezni az erre illetékesektől, vagy a Ludas szerkesztőségétől, hogy egy üveg sörre hány címkét kell ragasztani? Nemrégiben ugyanis olyan üveget sikerült vennem, amin 13 címke volt.

Lehet, hogy ezért kevés a Kőbányai Világos sör?

Nagy Istvánné
Budapest, Bécsi út 223. 1032

HIÁBA

című rejtvényünk megfejtése:

— A kasszát sikerült felnyitnom, de semmit nem találtam benne.

200 forintot nyert:

Kiss Elemérné, Bp. Kerepesi út 80/C. 1148
Rébék Antal, Bp. Petőfi u. 26. 1042
Rási Ilona, Serényfalva, Ady E. u. 14. 3729

A nyereményeket postán küldjük el.

ÉLELMES RIPORTER

ÜZLETI ÉRZÉK

SZÍNESBEN SZEBB A VILÁG!

Az Extra Ludasban meghirdetett Színesben szebb a világ! című rejtvénypályázatunkra 81 675 megfejtés érkezett. A pályázók közül 80 628-an küldték be a helyes megfejtést: **Minden szerdán Ludas Matyi.**

A szeptember 7-én megtartott sorsoláson a fődíjat, az **Infracolor televíziót Molnár Mártonné (Tataháza, Fürst Sándor u. 11. 6451) olvasónk nyerte.**

A 60 literes mélyhűtő készüléket *Podani István Ferenc* (Szentendre, Őrtorony u. 10. 2000), a **Tátramat automata mosógépet** *Varga Lajos* (Zalaegerszeg, Berzsenyi u. 12. 8900) nyerte.

Kovács Béláné (Bélapátfalva, Gyár u. 4. 3346) lett a **Mini sztereo magnó**, *Gertner Lászlóné* (Pécs, Hajdú Gy. u. 40. 7632) pedig a **Hebros táskaírógép** szerencsés tulajdonosa.

Ezerforintos Skála vásárlási utalványt nyertek: *Halász Elemér*, Kaposvár, Németh I. fasor 19/a. 7400; *Medve Zsolt*, Miskolc, I. ker. Tölgyesi u. 4. 3527; *Major Zoltán* Abda, Radnóti lakótelep 3/4. 9151; *Gongol Ferencné* Budapest, Bulcsu u. 4. 1062; *Aranyos Zoltánné* Budapest, Dési Huber u. 15. 1098.

500 forint értékű Centrum vásárlási utalványt nyertek: *Szaladós Jánosné*, Dunaújváros, Fáy András u. 12. 2400; *Dobos Ilona* Jászárokszállás, Vöröshadsereg u. 104. 5123; *Lágler Attila* Budapest, Határőr u. 70/c. B. ép. 1123; *Mihály István* Tatabánya, Mártírok u. 56. 2800; *Pócs Andrásné* Egyek, Bartók B. u. 19. 4069; *Szászi Csabáné* Újkenéz, Rákóczi u. 17. 4635; *Kopka Ferencné* Aszód, Ady E. u. 18. 2170; *Hegedűs László* Szombathely, Rumi u. 157. 9700; *Domokos János* Pécs, Acsádi u. 10. 7633; *Lovász András* Vác, Haraszti E. u. 77. 2600; *Varga Éva* Eger, Karaszek tér 12. 2200; *Kovács Ferenc*, Bugac, Felsőmonostor 458. 6114; *Kádár Károlyné* Pápa, Gazdaság u. 5. 8500; *Juhász Sándorné* Mád, Bajcsy-Zsilinszky u. 1. 3909; *Szemerjay Tamás* Pécs, Kemény Zsigmond u. 20. 7631; *Márta András* Szeged, Dózsa u. 14. 6720; *Szurovecz Istvánné* Gyomaendrőd, Munkásőr u. 12. 5500; *Sárközy Zoltánné* Kecskemét, Tinódi u. 10/c. 6000; *Kőhalmi Györgyné* Szombathely, Badacsony u. 18. 9700; *Domokos János* Pécs, Acsádi u. 10. szony u. 28. 1131.

A nyereményeket postán küldjük el.

— Rossz színben vagy, barátom...

— Nem csoda, mostanában annyi furcsa dolog történik velem. Ma reggel például mély álomból arra ébredek, hogy az este elfelejtettem bevenni a mindennapi altatót.

Két horgász beszélget:

— Tegnap öt pontyot és hat csukát fogtam. Tudod, mit jelent ez?

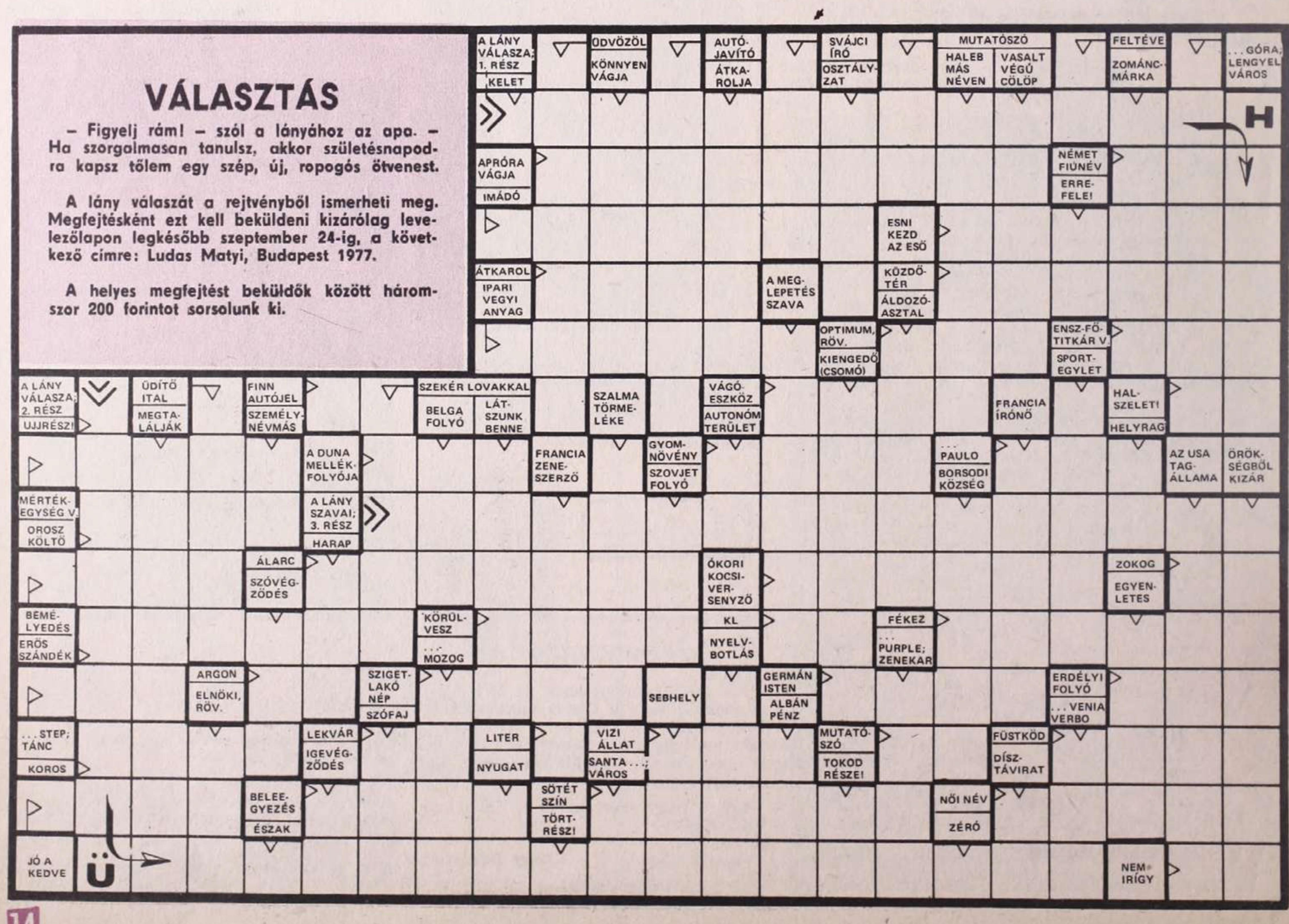
— Persze, hogy tudom! Egy potykát, és egyetlen csukát sem!

VÁLASZTÁS

– Figyelj rám! – szól a lányához az apa. – Ha szorgalmasan tanulsz, akkor születésnapodra kapsz tőlem egy szép, új, ropogós ötvenest.

A lány válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb szeptember 24-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

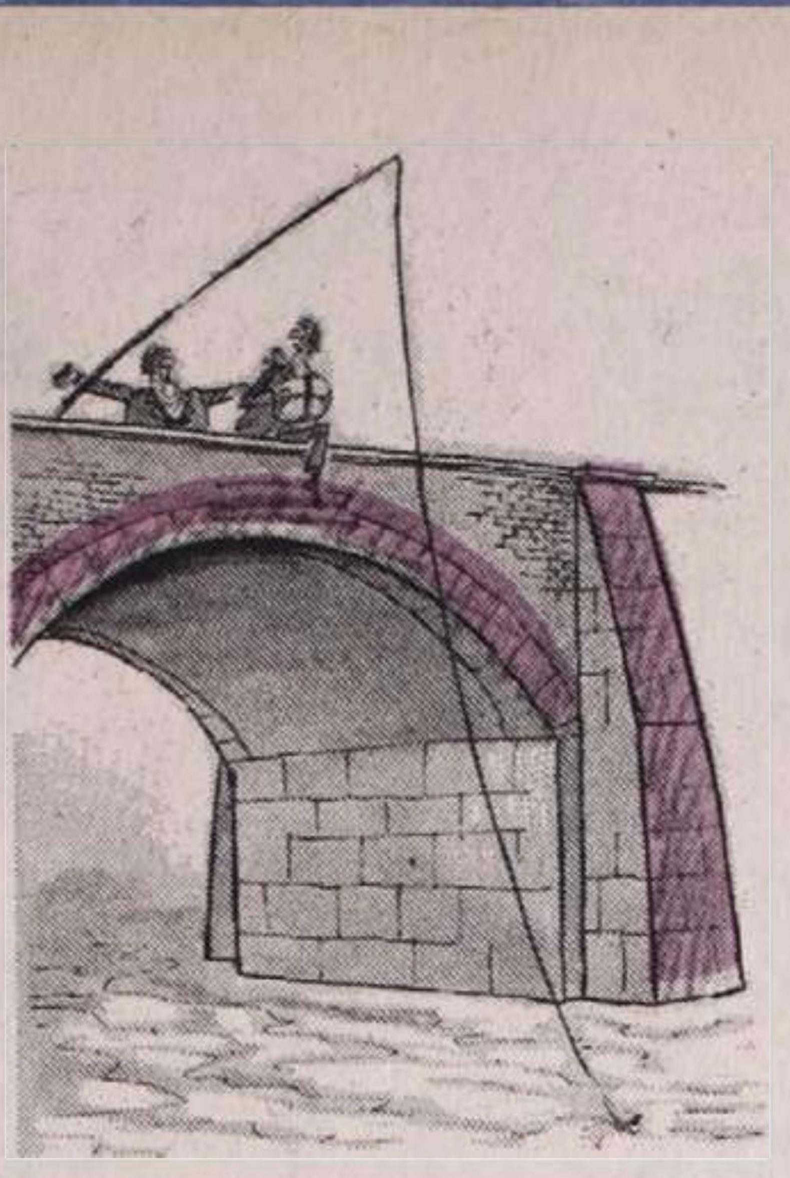
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

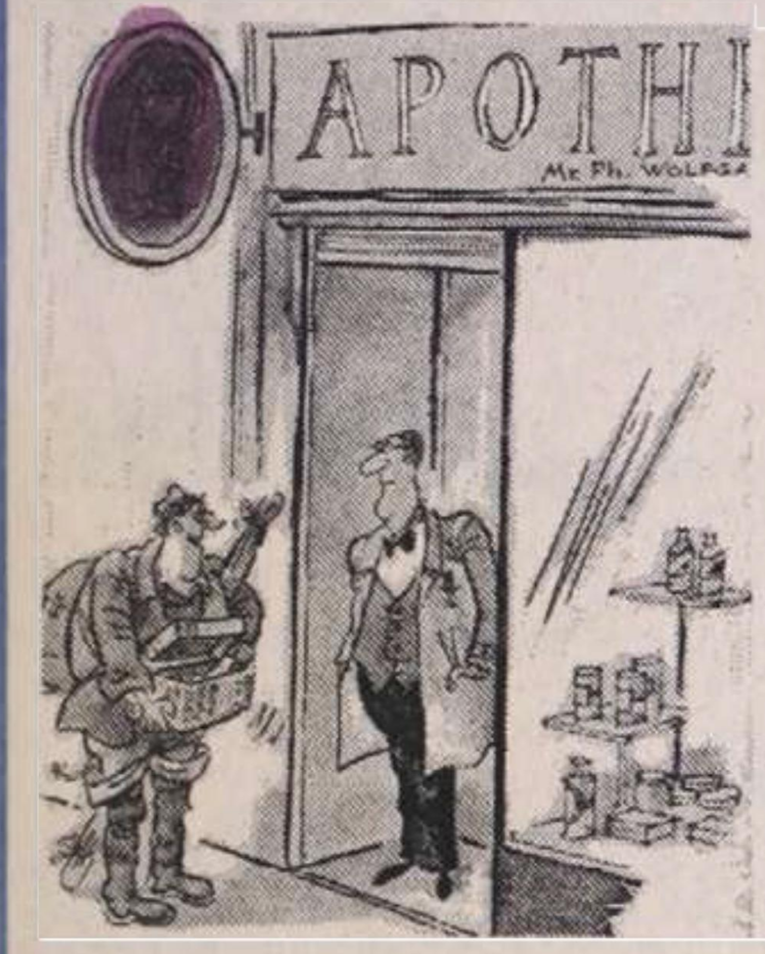
IMPORT HUMOR

HORGÁSZKALANDOK

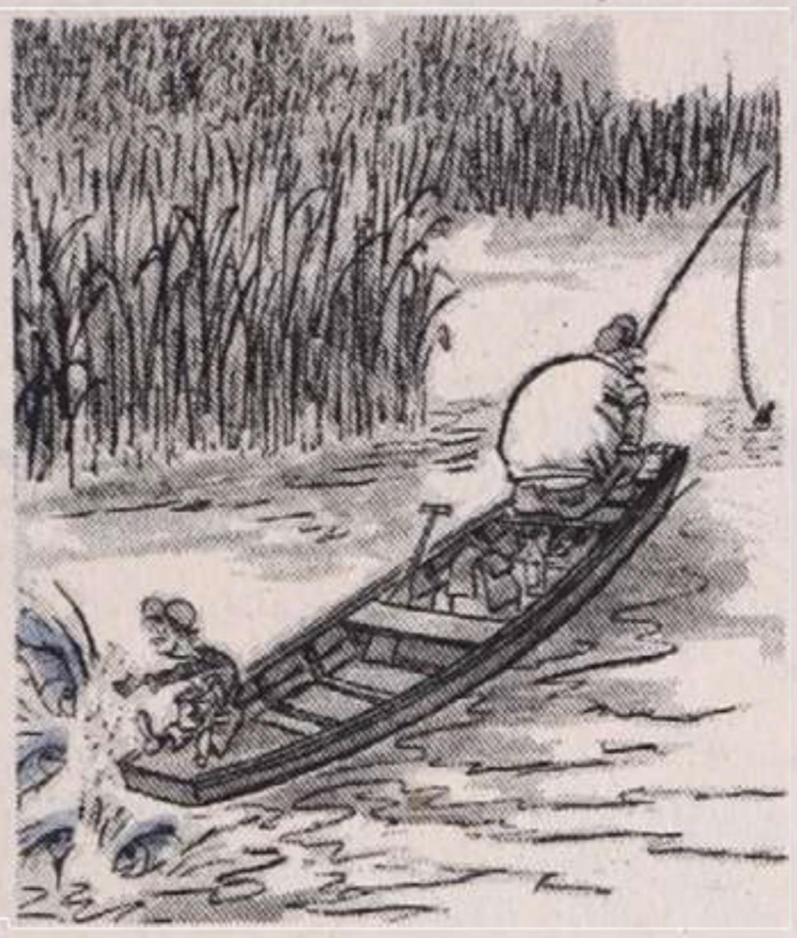
OTO REISINGER RAJZAI

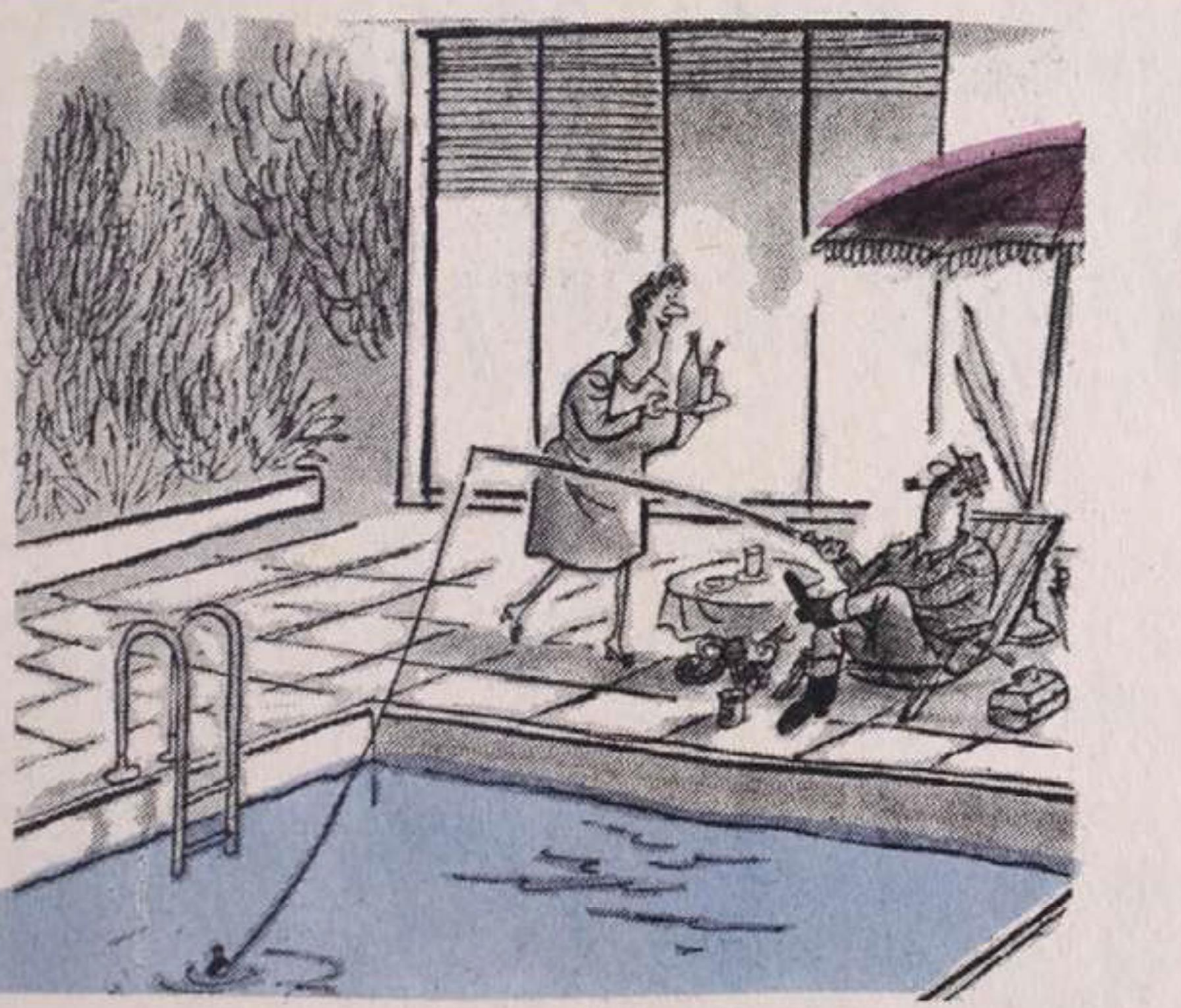
– Megőrült, ember?! El akarja zavarni a halakat innen?!

– Kölcsönadná a patikamérleget? Szeretném a mai fogásomat lemérni...

– Faljátok be és tünjetek innen! Nem akarok holnap is halat ebédelni.

– Ugye, szivem, mennyivel jobb itt horgászni mint a tengerparton?!

TRIBÜN

A korongcsapat edzője dicsekszik, hosszú évek után végre sikerült leszoktatnia legidősebb játékosát a körömrágásról.

— Hogy csináltad?

— Végül is nagyon egyszerűen. Eldugtam a fogsorát.

***

Pat Haden a Los Angeles Rams rögbicsapatának játékosa a szünetben megoperáltatta a rozoga térdét.

— Nem volt ez gyerekjáték — mesélte utóbb. — Amikor magamhoz tértem és lenéztem a térdemre, így kiáltottam: „Jóságos ég, mi ez?"

***

Robby Knight, az Indiana Egyetem kosárlabdaedzője egy taktikai értekezlet alkalmával így szólt:

— Most pedig öt másodperc teljes csendet kérek.

Aztán fanyar mosollyal szólalt meg ismét:

— Na, ezt legalább a riporterek is pontosan fogják idézni.

***

Tony Ayalát, a kitűnő profibokszolót betörés vádjával állították bíróság elé, de tisztázta magát.

— Egy kicsit berúgtam aznap este, így tévedhettem idegen lakásba. De rögtön láttam, hogy valami nem stimmel. Fel akartam menni az emeletre — és nem volt lépcső.

***

Okos meghatározással szolgált John Lowenstein, a Baltimore Orioles játékosa.

— A sikerszériák fenntartásának legegyszerűbb módja, ha sok mecscset megnyerünk és keveset vesztünk el.

(p. p.)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A kisgyerek ijedten szalad az apjához:

— Apa, az öcsi éppen újságot eszik!

— Na és — feleli nyugodtan az apa —, az a tegnapi újság, már kiolvastam.

*

— Tulajdonképpen hogy jutottál el a nudizmusig?

— Én nem jutottam el hozzá, én nudistának születtem...

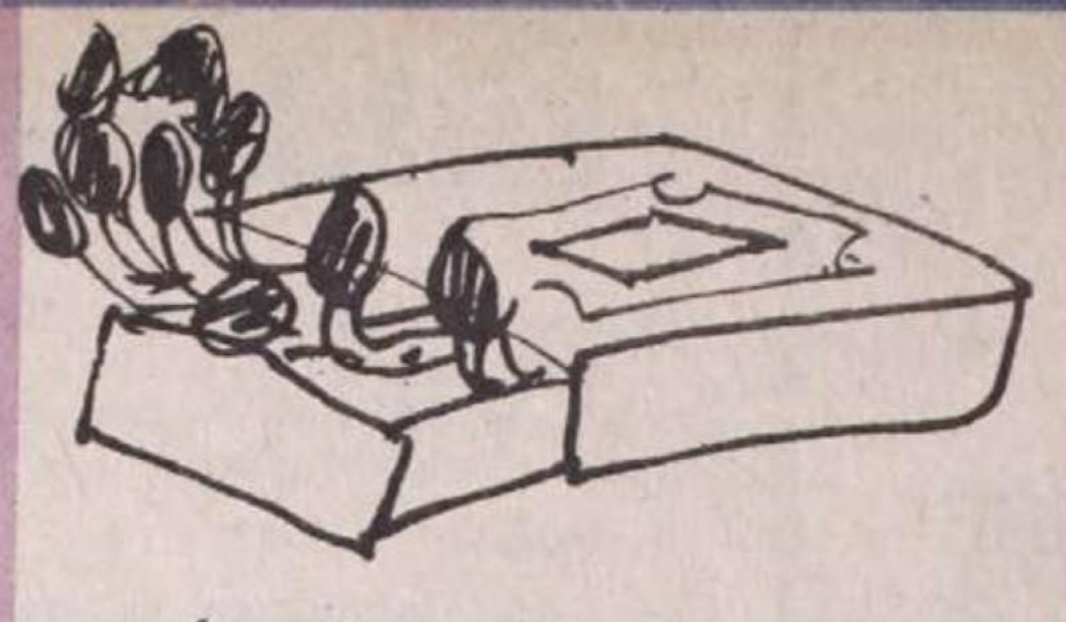
Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP **Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató**

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
84.2308/20-38
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611

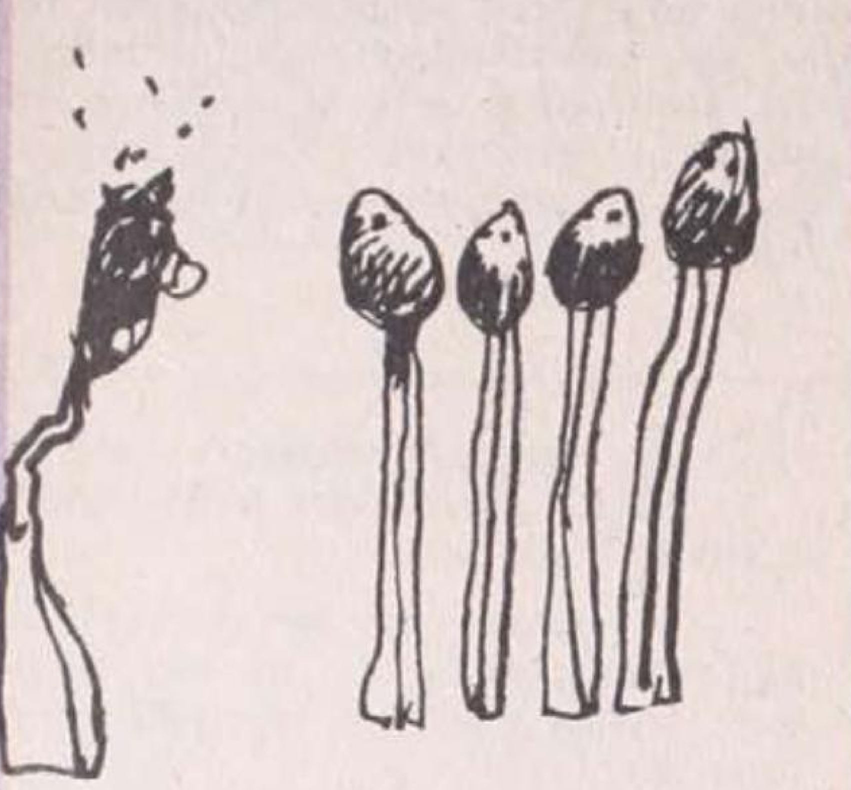
gyufa

– Érzem, hogy még ma kihúzzuk a gyufát ...

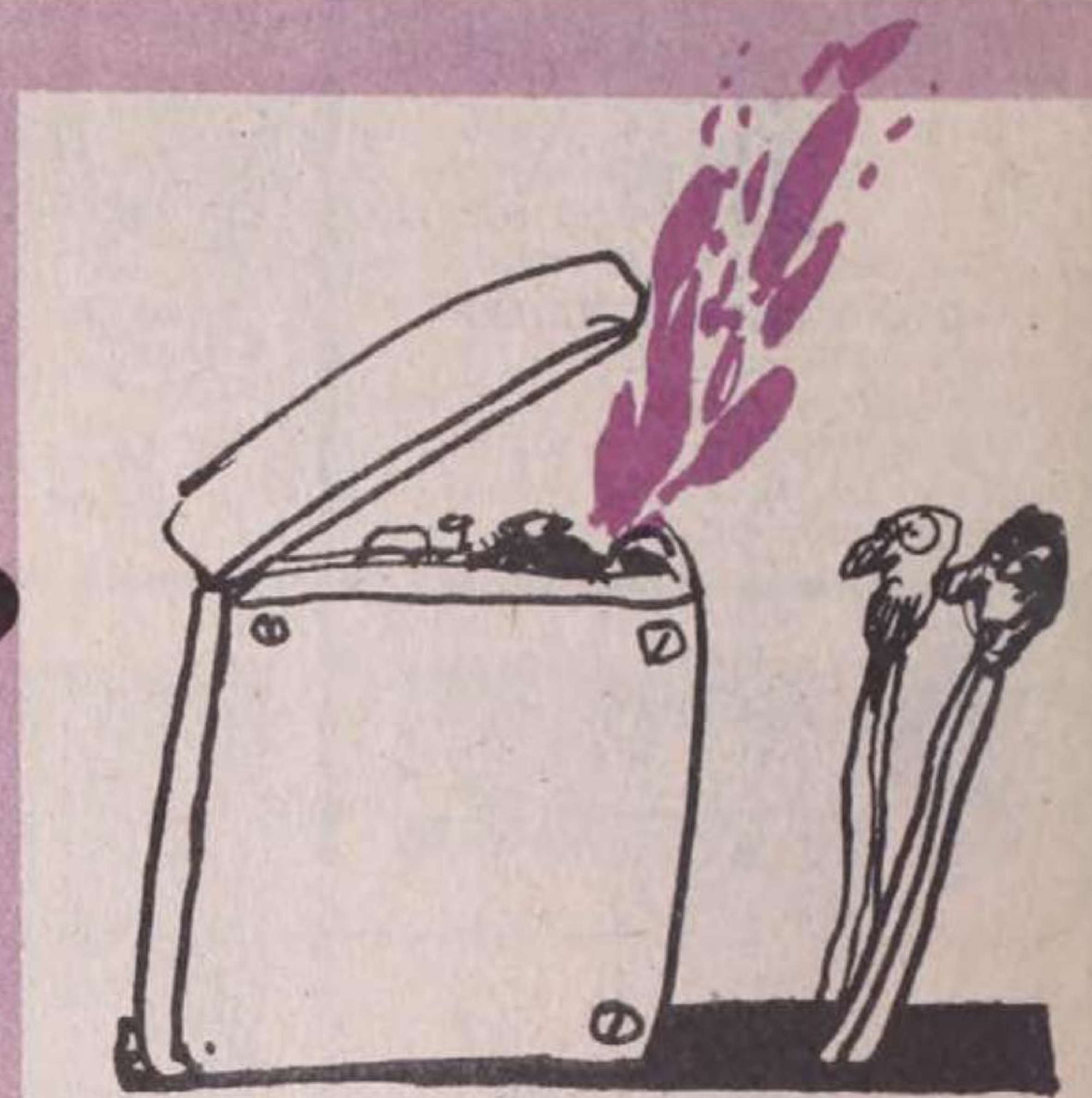
– Te is leégtél nála? ...

– Ráment az életem, de megérte, felgyújtottuk a házat!

sajdik

a gyufafáját!

– Hja ... vannak szerencsés alkatúak.

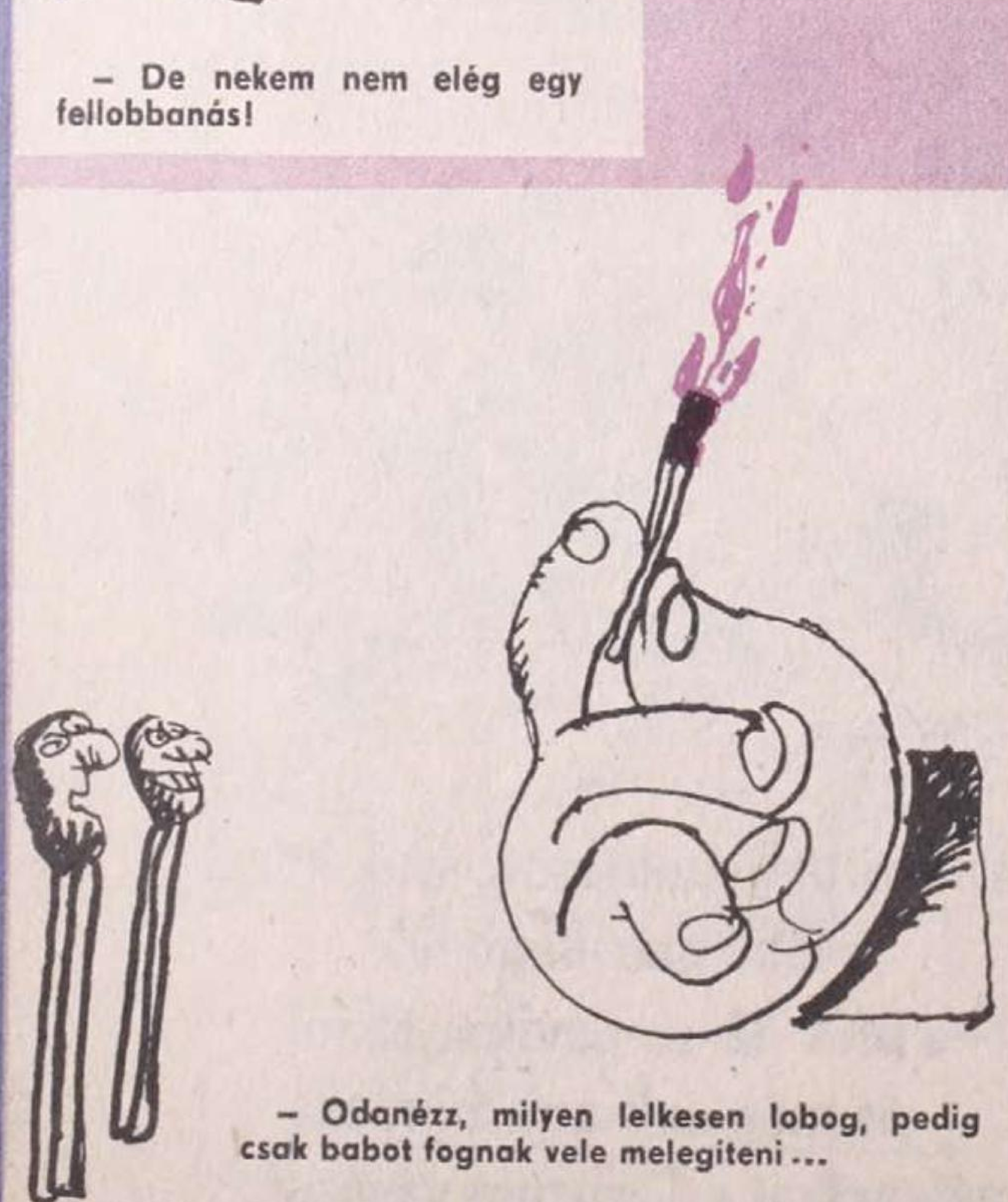

– De nekem nem elég egy fellobbanás!

GYUfA

GYUFA

– Odanézz, milyen lelkesen lobog, pedig csak babot fognak vele melegiteni ...

– Engem ugyan már semmi nem hoz tűzbe!